Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (osmi razširjeni senat)

z dne 10. septembra 2025 *

„Skupna zunanja in varnostna politika – Omejevalni ukrepi v zvezi z dejanji, ki spodkopavajo ali ogrožajo ozemeljsko nedotakljivost, suverenost in neodvisnost Ukrajine – Zamrznitev sredstev – Seznam oseb, subjektov in organov, za katere velja zamrznitev sredstev in gospodarskih virov – Uvrstitev in ohranitev imena tožeče stranke na seznamu – Pojem ‚subjekti, ki delujejo v ruskem sektorju IT z licenco, ki jo izdaja center FSB‘ – Člen 2(1)(i) Sklepa 2014/145/SZVP – Člen 3(1)(i) Uredbe (EU) št. 269/2014 – Ugovor nezakonitosti – Napaka pri presoji – Obveznost obrazložitve – Pravica do obrambe“

V zadevi T-573/23,

**Positive Group PAO** s sedežem v Moskvi (Rusija), ki ga zastopata A. Beauchemin in W. Julié, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

**Svetu Evropske unije**, ki ga zastopajo E. Nadbath, A. Boggio-Tomasaz in P. Mahnič, agenti,

tožena stranka,

ob intervenciji

**Kraljevine Nizozemske**, ki jo zastopajo M. Bulterman, C. Schillemans in E. Besselink, agentke,

intervenientka,

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi razširjeni senat),

v sestavi A. Kornezov, predsednik, G. De Baere (poročevalec), D. Petrlík, K. Kecsmár, sodniki, in S. Kingston, sodnica,

sodna tajnica: M. Zwozdziak-Carbonne, administratorka,

na podlagi pisnega dela postopka, zlasti:

– tožbe, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 15. septembra 2023,

* Jezik postopka: angleščina.

– prve prilagoditvene vloge, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 22. maja 2024,

– druge prilagoditvene vloge, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 25. novembra 2024,

na podlagi obravnave z dne 26. februarja 2025

izreka naslednjo

**Sodbo**

1 Tožeča stranka, podjetje Positive Group PAO, s tožbo na podlagi člena 263 PDEU predlaga razglasitev ničnosti, prvič, Sklepa Sveta (SZVP) 2023/1218 z dne 23. junija 2023 o spremembi Sklepa 2014/145/SZVP o omejevalnih ukrepih v zvezi z ukrepi, ki spodkopavajo ali ogrožajo ozemeljsko nedotakljivost, suverenost in neodvisnost Ukrajine (UL 2023, L 159 I, str. 526) in Izvedbene uredbe Sveta (EU) 2023/1216 z dne 23. junija 2023 o izvajanju Uredbe (EU) št. 269/2014 o omejevalnih ukrepih v zvezi z dejanji, ki spodkopavajo ali ogrožajo ozemeljsko nedotakljivost, suverenost in neodvisnost Ukrajine (UL 2023, L 159 I, str. 335) (v nadaljevanju skupaj: prvotna akta), drugič, Sklepa Sveta (SZVP) 2023/1767 z dne 13. septembra 2023 o spremembi Sklepa 2014/145/SZVP o omejevalnih ukrepih v zvezi z dejanji, ki spodkopavajo ali ogrožajo ozemeljsko nedotakljivost, suverenost in neodvisnost Ukrajine (UL 2023, L 226, str. 104) in Izvedbene uredbe Sveta (EU) 2023/1765 z dne 13. septembra 2023 o izvajanju Uredbe (EU) št. 269/2014 o omejevalnih ukrepih v zvezi z dejanji, ki spodkopavajo ali ogrožajo ozemeljsko nedotakljivost, suverenost in neodvisnost Ukrajine (UL 2023, L 226, str. 3) (v nadaljevanju skupaj: prva akta o ohranitvi), tretjič, Sklepa Sveta (SZVP) 2024/847 z dne 12. marca 2024 o spremembi Sklepa 2014/145/SZVP o omejevalnih ukrepih v zvezi z dejanji, ki spodkopavajo ali ogrožajo ozemeljsko nedotakljivost, suverenost in neodvisnost Ukrajine (UL L, 2024/847) in Izvedbene uredbe Sveta (EU) 2024/849 z dne 12. marca 2024 o izvajanju Uredbe (EU) št. 269/2014 o omejevalnih ukrepih v zvezi z dejanji, ki spodkopavajo ali ogrožajo ozemeljsko nedotakljivost, suverenost in neodvisnost Ukrajine (UL L, 2024/849) (v nadaljevanju skupaj: druga akta o ohranitvi) ter, četrtič, Sklepa Sveta (SZVP) 2024/2456 z dne 12. septembra 2024 o spremembi Sklepa 2014/145/SZVP o omejevalnih ukrepih v zvezi z dejanji, ki spodkopavajo ali ogrožajo ozemeljsko nedotakljivost, suverenost in neodvisnost Ukrajine (UL L, 2024/2456) in Izvedbene uredbe Sveta (EU) 2024/2455 z dne 12. septembra 2024 o izvajanju Uredbe (EU) št. 269/2014 o omejevalnih ukrepih v zvezi z dejanji, ki spodkopavajo ali ogrožajo ozemeljsko nedotakljivost, suverenost in neodvisnost Ukrajine (UL L, 2024/2455) (v nadaljevanju skupaj: tretja akta o ohranitvi) v delu, v katerem se ti akti (v nadaljevanju skupaj: izpodbijani akti) nanašajo na tožečo stranko.

## Dejansko stanje

2 Tožeča stranka je holding s sedežem v Rusiji, ki opravlja dejavnosti v sektorju IT, zlasti v sektorju kibernetske varnosti.

3 Ta zadeva spada v okvir omejevalnih ukrepov, ki jih je Evropska unija sprejela v zvezi z dejanji, ki spodkopavajo ali ogrožajo ozemeljsko nedotakljivost, suverenost in neodvisnost Ukrajine.

4 Svet Evropske unije je 17. marca 2014 na podlagi člena 29 PEU sprejel Sklep 2014/145/SZVP o omejevalnih ukrepih v zvezi z dejanji, ki spodkopavajo ali ogrožajo ozemeljsko nedotakljivost, suverenost in neodvisnost Ukrajine (UL 2014, L 78, str. 16). Istega dne je na podlagi člena 215 PDEU sprejel Uredbo (EU) št. 269/2014 o omejevalnih ukrepih v zvezi z dejanji, ki spodkopavajo ali ogrožajo ozemeljsko nedotakljivost, suverenost in neodvisnost Ukrajine (UL 2014, L 78, str. 6).

5 Svet je 23. junija 2023 ob upoštevanju dejstva, da je informacijska vojna bistveno sredstvo, s katerim Ruska federacija izvaja svojo vojno agresijo proti Ukrajini, sprejel Sklep 2023/1218 in Uredbo (EU) 2023/1215 o spremembi Uredbe št. 269/2014 (UL 2023, L 159 I, str. 330), da bi med drugim spremenil merila, na podlagi katerih se lahko fizičnim ali pravnim osebam, subjektom ali organom naložijo omejevalni ukrepi, ki jih je Unija sprejela v zvezi z dejanji, ki spodkopavajo ali ogrožajo ozemeljsko nedotakljivost, suverenost in neodvisnost Ukrajine.

6 S členom 1(2)(b) Sklepa 2023/1218 je bilo uvedeno novo merilo za uvrstitev, določeno v členu 2(1)(i) Sklepa 2014/145 (v nadaljevanju: merilo (i)). Zadnjenavedena določba določa:

„1. Zamrznejo se vsa sredstva in gospodarski viri, ki pripadajo, so v lasti ali s katerimi razpolagajo ali jih nadzirajo:

[…]

(i) pravne osebe, subjekti ali organi, ki delujejo v ruskem sektorju IT z licenco, ki jo izdaja center obveščevalne službe Ruske federacije (FSB) za izdajanje licenc, certificiranje in varstvo državnih tajnosti ali licenco za ‚orožje in vojaško opremo', ki jo izdaja rusko ministrstvo za industrijo in trgovino […]"

7 S členom 1(1)(b) Uredbe 2023/1215 je bilo s podobnimi izrazi merilo (i) uvedeno v člen 3(1)(i) Uredbe št. 269/2014.

8 Ime tožeče stranke pod oznako „Positive Group PJSC, tudi Positive technologies, tudi Gruppa Pozitiva" je bilo s prvotnima aktoma dodano na seznam oseb, subjektov in organov iz Priloge k spremenjenemu Sklepu 2014/145 in na seznam iz Priloge I k spremenjeni Uredbi št. 269/2014 (v nadaljevanju skupaj: zadevna seznama) iz teh razlogov:

„Podjetje ima licenco, ki jo je izdal FSB. Licenco FSB dobijo IT podjetja, ki razvijajo šifrirno in kriptografsko tehnologijo, informacijske sisteme in telekomunikacijske sisteme za ruske obveščevalne službe, ter IT podjetja, ki razvijajo ‚sisteme za upravljanje zbirk osebnih podatkov' za ruske varnostne službe (tj. orodja, specifično zasnovana za shranjevanje, pridobivanje in upravljanje velikih količin podatkov, dobljenih npr. z nabiranjem podatkov na družbenih medijih ali drugimi praksami pridobivanja obveščevalnih podatkov).

Torej je podjetje Positive Group PJSC subjekt, ki deluje v ruskem sektorju IT z licenco, ki jo je izdal center FSB za licenciranje, certificiranje in varovanje državnih tajnosti."

9 Svet je 26. junija 2023 v *Uradnem listu Evropske unije* objavil Obvestilo fizičnim in pravnim osebam, subjektom in organom, za katere veljajo omejevalni ukrepi, določeno v Sklepu 2014/145, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2023/1218, in iz Uredbe št. 269/2014, kot se izvaja z Izvedbeno uredbo 2023/1216 (UL 2023, C 222, str. 39).

10 Tožeča stranka je z dopisom z dne 13. julija 2023 Svet zaprosila, naj ji posreduje dokazni spis, na podlagi katerega je ta sklenil njeno ime uvrstiti na zadevna seznama.

11 Svet je 4. avgusta 2023 tožeči stranki posredoval kopijo dokaznega spisa z referenčno številko WK 5423/2023 in datumom 3. maj 2023 (v nadaljevanju: prvi dokazni spis).

12 Svet je 13. septembra 2023 sprejel prva akta o ohranitvi, s katerima je bilo ime tožeče stranke ohranjeno na zadevnih seznamih iz istega razloga, kot je tisti iz prvotnih aktov.

13 Svet je 14. septembra 2023 v Uradnem listu objavil Obvestilo osebam in subjektom, za katere veljajo omejevalni ukrepi, določeni v Sklepu 2014/145, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2023/1767, in iz Uredbe št. 269/2014, kakor se izvaja z Izvedbeno uredbo 2023/1765 (UL 2023, C 324, str. 8).

**Dejansko stanje po vložitvi tožbe**

14 Tožeča stranka je z dopisom z dne 25. septembra 2023 od Sveta zahtevala, naj ji pošlje dokumente, na katerih temelji ohranitev uvrstitve njenega imena na zadevnih seznamih.

15 Svet je 31. oktobra 2023 tožeči stranki ponovno posredoval kopijo prvega dokaznega spisa in ji poslal tudi dokumente iz dokaznega spisa z referenčno številko WK 6512/2023 (v nadaljevanju: drugi dokazni spis) in z datumom 16. maj 2023.

16 Tožeča stranka je 1. novembra 2023 Svetu poslala zahtevo za ponovno preučitev odločitve o uvrstitvi in ohranitvi njenega imena na zadevnih seznamih.

17 Svet je 12. marca 2024 sprejel druga akta o ohranitvi, s katerima je bilo ime tožeče stranke ohranjeno na zadevnih seznamih iz istega razloga, kot je tisti iz prvotnih aktov.

18 Svet je 13. marca 2024 v Uradnem listu objavil Obvestilo osebam in subjektom, za katere veljajo omejevalni ukrepi, določeni v Sklepu 2014/145, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2024/847, in iz Uredbe št. 269/2014, kakor se izvaja z Izvedbeno uredbo 2024/849 (UL C, C/2024/2191).

19 Svet je z dopisom z dne 13. marca 2024 zavrnil zahtevo tožeče stranke z dne 1. novembra 2023 za ponovno preučitev.

20 Svet je z dopisom z dne 16. maja 2024 v odgovor na dopisa tožeče stranke z dne 30. aprila in 14. maja 2024, s katerima je ta zahtevala dostop do vseh dokumentov, izdanih v podporo ohranitvi njenega imena na zadevnih seznamih, potrdil, da so ji bili vsi dokumenti, to sta prvi in drugi dokazni spis, že poslani 4. avgusta in 31. oktobra 2023.

21 Tožeča stranka je z dopisom z dne 31. maja 2024 Svetu poslala zahtevo za ponovno preučitev odločitve o ohranitvi njenega imena na zadevnih seznamih z drugima aktoma o ohranitvi.

22 Svet je z dopisom z dne 16. julija 2024 tožečo stranko obvestil o svoji nameri, da bo njeno ime ohranil na zadevnih seznamih, s spremenjeno obrazložitvijo in ji poslal to novo obrazložitev ter dokazni spis z referenčno številko WK 9908/2024 (v nadaljevanju: tretji dokazni spis) in datumom 10. julija 2024, na katerega se je oprl.

23 Tožeča stranka je z dopisom z dne 31. julija 2024 v odgovor na dopis z dne 16. julija 2024 Svetu predložila pripombe glede njegove namere, da bo ob upoštevanju spremenjene obrazložitve ohranil njeno ime na zadevnih seznamih.

24 Svet je 12. septembra 2024 sprejel tretja akta o ohranitvi, s katerima je bilo ime tožeče stranke ohranjeno na zadevnih seznamih. Razlog za uvrstitev je bil spremenjen tako:

„Positive Group PJSC je holding konglomerata, ki vključuje AO Pozitiv Teknolodzhiz. AO Pozitiv Teknolodzhiz deluje v ruskem sektorju IT in ima licenco, ki jo je izdal center FSB za licenciranje, certificiranje in varovanje državnih tajnosti. Positive Group PJSC je torej holding konglomerata, ki vključuje subjekt, ki deluje v ruskem sektorju IT in ima licenco, ki jo je izdal FSB.

Torej je subjekt, ki deluje v ruskem sektorju IT z licenco, ki jo je izdal center FSB za licenciranje, certificiranje in varovanje državnih tajnosti.“

25 Svet je 13. septembra 2024 v Uradnem listu objavil Obvestilo fizičnim ali pravnim osebam, subjektom ali organom, za katere veljajo omejevalni ukrepi, določeni v Sklepu 2014/145, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2024/2456, in iz Uredbe št. 269/2014, kakor se izvaja z Izvedbeno uredbo 2024/2455 (UL C, C/2024/5573).

26 Svet je z dopisom z dne 13. septembra 2024 zavrnil zahtevo tožeče stranke za ponovno preučitev iz dopisov z dne 31. maja in 31. julija 2024 ter jo obvestil o svoji odločitvi, da bo njeno ime ohranil na zadevnih seznamih.

27 Tožeča stranka je z dopisom z dne 1. novembra 2024 Svetu poslala zahtevo za ponovno preučitev odločitve o ohranitvi njenega imena na zadevnih seznamih s tretjima aktoma o ohranitvi.

## Predlogi strank

28 Tožeča stranka po prilagoditvi tožbe Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijane akte razglasi za ničnе v delu, v katerem se nanašajo nanjo;

– Svetu naloži plačilo stroškov;

– intervencijsko vlogo Kraljevine Nizozemske kot nedopustno zavrže;

– Kraljevini Nizozemski naloži, naj nosi svoje stroške.

29 Svet, ki ga podpira Kraljevina Nizozemska, Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov;

– podredno, če bi Splošno sodišče razglasilo ničnost sklepov 2023/1218, 2023/1767, 2024/847 ali 2024/2456 v delu, v katerem se nanašajo na tožečo stranko, odredi, da se učinki teh sklepov glede zadnjenavedene ohranijo do izteka roka za pritožbo oziroma, če je v tem roku vložena pritožba, do njene morebitne zavrnitve.

## Pravo

30 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja štiri tožbene razloge, ki se nanašajo, prvič, na ugovor nezakonitosti merila (i), drugič, na kršitev pravice do učinkovitega sodnega varstva in obveznosti obrazložitve, tretjič, na očitne napake pri presoji in, četrtič, na kršitev pravice do obrambe in obveznosti izvedbe ponovne preučitve odločitve o uvrstitvi imena tožeče stranke na zadevna seznama.

### *Dopustnost intervencijske vloge Kraljevine Nizozemske*

31 Tožeča stranka trdi, da je intervencijska vloga Kraljevine Nizozemske nedopustna v delu, v katerem niso dovolj jasno in natančno pojasnjeni navedeni razlogi in trditve ter v katerem torej ne izpolnjuje pogojev, določenih v členu 145 Poslovnika Splošnega sodišča.

32 Na podlagi člena 145(2)(b) Poslovnika mora intervencijska vloga vsebovati razloge in trditve, ki jih navede intervenientka.

33 V skladu z ustaljeno sodno prakso v zvezi s tožbami, ki se po analogiji lahko uporablja tudi za intervencijske vloge, mora biti kratek povzetek tožbenih razlogov dovolj jasen in natančen, da toženi stranki omogoča pripravo obrambe in Sodišču prve stopnje, da odloči o tožbi, če je to primerno tudi brez drugih podatkov, ki bi jo podpirali (glej sodbo z dne 9. septembra 2009, Diputación Foral de Álava in drugi/Komisija, od T-227/01 do T-229/01, T-265/01, T-266/01 in T-270/01, EU:T:2009:315, točka 94 in navedena sodna praksa).

34 Ugotoviti je treba, da Kraljevina Nizozemska v intervencijski vlogi poudarja pomembnost merila (i) za odgovor na informacijsko vojno, ki jo Ruska federacija izvaja v Ukrajini. Navaja tesno povezavo, ki obstaja med ruskimi obveščevalnimi in varnostnimi službami ter ruskim sektorjem IT, in vlogo ruskih podjetij za informacijsko tehnologijo, za katera velja merilo (i), v informacijski vojni, ki jo Ruska federacija izvaja proti Ukrajini. Kraljevina Nizozemska glede tega navaja primere, ki opisujejo dejstvo, da imajo podjetja, ki imajo za delo s kriptografskimi orodji licenco, ki jo izdaja center obveščevalne službe Ruske federacije (FSB) za izdajanje licenc, certificiranje in varstvo državnih tajnosti (v nadaljevanju: licenca FSB), pomembno vlogo v ruskem kibernetsko-vojaškem sistemu. Ugotavlja, da je merilo (i) nujno, saj zmanjšuje možnost Ruske federacije za nadaljnje izvajanje informacijske vojne proti Ukrajini, in da je sorazmerno.

35 Tako iz intervencijske vloge Kraljevine Nizozemske dovolj jasno izhaja, da se navedene trditve nanašajo na zavrnitev prvega tožbenega razloga, ki se nanaša na ugovor nezakonitosti merila (i).

36 Zato je intervencijska vloga Kraljevine Nizozemske v skladu z zahtevami iz člena 145(2)(b) Poslovnika in je dopustna.

### *Prvi tožbeni razlog: ugovor nezakonitosti merila (i)*

37 Tožeča stranka na podlagi člena 277 PDEU navaja ugovor nezakonitosti merila (i), na podlagi katerega je bilo njeno ime uvrščeno in ohranjeno na zadevnih seznamih. Trdi, da merilo (i), kot ga razlaga Svet, to je, da se uporablja za vsako IT podjetje z licenco FSB, ne glede na vrsto licence in ne da bi bilo mogoče dokazati povezavo z dejavnostmi, „ki spodkopavajo ali ogrožajo ozemeljsko nedotakljivost“, prvič, krši načeli predvidljivosti in pravne varnosti, drugič, krši načelo sorazmernosti in, tretjič, nesorazmerno posega v svobodo gospodarske pobude.

38 V skladu s členom 277 PDEU lahko vsaka stranka v sporu, v katerem gre za pravni akt, ki se splošno uporablja in ga je sprejela institucija, organ, urad ali agencija Unije, pred Sodiščem Evropske unije uveljavlja, da se ta akt iz razlogov, navedenih v členu 263, drugi odstavek, PDEU, ne uporablja.

39 Člen 277 PDEU je izraz splošnega načela, ki vsaki stranki zagotavlja pravico, da za dosego razglasitve ničnosti odločbe, ki je nanjo naslovljena, posredno izpodbija veljavnost splošnih aktov, ki so podlaga za tako odločbo, če ta stranka ni imela pravice, da na podlagi člena 263 PDEU vloži neposredno tožbo zoper te akte, katerih posledice tako čuti, ne da bi imela možnost predlagati razglasitev njihove ničnosti. Splošni akt, glede katerega se uveljavlja ugovor nezakonitosti, se mora neposredno ali posredno uporabljati v spornem dejanskem stanju, obstajati pa mora tudi neposredna pravna zveza med izpodbijano posamično odločbo in zadevnim splošnim aktom (glej sodbo z dne 15. novembra 2023, OT/Svet, T-193/22, EU:T:2023:716, točka 33 in navedena sodna praksa).

40 Kar zadeva intenzivnost sodnega nadzora, morajo v skladu z ustaljeno sodno prakso sodišča Unije – v skladu s svojimi pristojnostmi na podlagi Pogodbe DEU – zagotoviti načeloma celovit nadzor nad zakonitostjo vseh aktov Unije glede na temeljne pravice, ki so del pravnega reda Unije. Ta zahteva je izrecno določena v členu 275, drugi odstavek, PDEU (glej sodbo z dne 15. novembra 2023, OT/Svet, T-193/22, EU:T:2023:716, točka 34 in navedena sodna praksa).

41 Svet ima kljub temu široko polje proste presoje pri splošni in abstraktni določitvi pravnih meril in načinov sprejemanja omejevalnih ukrepov. Zato so splošna pravila, ki določajo ta merila in načine, kot so določbe izpodbijanih aktov, ki določajo merilo, zajeto s tem tožbenim razlogom, predmet omejenega sodnega nadzora, ki je omejen na preverjanje spoštovanja postopkovnih pravil, obrazložitve, pravilnosti ugotovljenega dejanskega stanja, neobstoja napačne uporabe prava, neobstoja očitnih napak pri presoji dejanskega stanja in zlorabe pooblastil (glej sodbo z dne 15. novembra 2023, OT/Svet, T-193/22, EU:T:2023:716, točka 35 in navedena sodna praksa). Ta omejeni nadzor velja zlasti za presojo preudarkov o smotrnosti, na katerih temeljijo omejevalni ukrepi (sodba z dne 29. aprila 2015, Bank of Industry and Mine/Svet, T-10/13, EU:T:2015:235, točka 75; glej tudi sodbo z dne 13. septembra 2023, Venezuela/Svet, T-65/18 RENV, EU:T:2023:529, točka 63 in navedena sodna praksa).

42 Ostaja dejstvo, da široko polje proste presoje, ki ga ima Svet za opredelitev pravnih pravil glede sprejetja omejevalnih ukrepov, temu ne dovoljuje, da krši vrednote pravne države ali načela in pravice, določene v Listini Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), in da je torej naloga Splošnega sodišča, da preveri, ali je merilo (i) v skladu z načeli predvidljivosti, pravne varnosti in sorazmernosti (glej v tem smislu sodbi z dne 16. julija 2014, National Iranian Oil Company/Svet, T-578/12, neobjavljena, EU:T:2014:678, točki 110 in 111, in z dne 4. septembra 2015, NIOC in drugi/Svet, T-577/12, neobjavljena, EU:T:2015:596, točki 129 in 130).

*Prvi očitek: kršitev načel predvidljivosti in pravne varnosti*

43 Tožeča stranka trdi, da pogoji za uporabo merila (i) niso dovolj natančno opredeljeni. Z dobesedno razlago merila (i), ki jo je podal Svet, naj bi mu bilo podeljeno neomejeno pooblastilo za presojo in naj bi mu omogočalo sprejetje omejevalnih ukrepov zoper vsako podjetje ruskega sektorja IT z licenco FSB, ne da bi ti ukrepi temeljili na konkretnih dejavnostih, s čimer sta kršeni načeli predvidljivosti in pravne varnosti.

44 Načelo pravne varnosti v skladu z ustaljeno sodno prakso zahteva, da mora biti zakonodaja Unije jasna in da mora biti njena uporaba predvidljiva za osebe, na katere se nanaša. Ta zakonodaja mora biti jasna in natančna, da se lahko posamezniki nedvoumno seznanijo s svojimi pravicami in obveznostmi (glej sodbo z dne 18. decembra 2024, Mironovich Shor/Svet, T-489/23, EU:T:2024:912, točka 84 in navedena sodna praksa).

45 Glede tega, prvič, iz besedila merila (i), navedenega v točki 6 zgoraj, izhaja, da morata biti za njegovo uporabo izpolnjena dva objektivna pogoja, in sicer na eni strani, da zadevna pravna oseba, zadevni subjekt ali organ opravlja dejavnosti v ruskem sektorju IT, in na drugi strani, da je imetnik licence FSB ali licence za „orožje in vojaško opremo“.

46 Zato pogoji za uporabo merila (i) objektivno opredeljujejo omejeno kategorijo oseb.

47 Drugič, ugotoviti je treba, da iz uvodne izjave 2 Uredbe 2023/1215, izhaja, da je Svet sprejel Sklep 2023/1218, s katerim je uvedel merilo (i) „v odgovor na informacijsko vojno, s katero [Ruska federacija] omogoča izvajanje svoje vojne agresije proti Ukrajini“.

48 Tako merilo (i) spada v pravni okvir, omejen s cilji, ki jih uresničuje ureditev, ki ureja zadevne omejevalne ukrepe, in sicer potrebo, da se glede na resnost razmer izvaja največji pritisk na ruske oblasti, da bi te prenehale s svojimi dejanji in politikami, ki destabilizirajo Ukrajino, ter vojaško agresijo te države. S tega vidika je bilo ugotovljeno, da so zadevni omejevalni ukrepi združljivi s ciljem iz člena 21(2)(c) PEU o ohranjanju miru, preprečevanju sporov in krepitvi mednarodne varnosti v skladu s cilji in načeli Ustanovne listine Združenih narodov, podpisane 26. junija 1945 v San Franciscu (glej v tem smislu sodbo z dne 15. novembra 2023, OT/Svet, T-193/22, EU:T:2023:716, točka 46 in navedena sodna praksa).

49 Poleg tega je diskrecijska pravica, ki je Svetu podeljena z merilom (i), izravnana z obveznostjo obrazložitve in okrepljenimi procesnimi pravicami (glej v tem smislu sodbo z dne 15. novembra 2023, OT/Svet, T-193/22, EU:T:2023:716, točka 47 in navedena sodna praksa). Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je, kadar imajo institucije diskrecijsko pravico, spoštovanje jamstev, ki jih zagotavlja pravni red Unije v upravnih postopkih, še toliko bolj temeljnega pomena (glej sodbi z dne 16. julija 2014, National Iranian Oil Company/Svet, T-578/12, neobjavljena, EU:T:2014:678, točka 122 in navedena sodna praksa, in z dne 4. septembra 2015, NIOC in drugi/Svet, T-577/12, neobjavljena, EU:T:2015:596, točka 141 in navedena sodna praksa).

50 Poleg tega je treba ugotoviti – kot je to storil Svet – da je njegova diskrecijska pravica omejena na vprašanje, ali je treba na sezname subjektov, za katere veljajo omejevalni ukrepi, uvrstiti vse subjekte, ki izpolnjujejo merilo (i), ali pa samo nekatere od njih, in v tem primeru, katere.

51 Čeprav namreč Svet ne more na sezname uvrstiti imen oseb, ki ne izpolnjujejo meril za uvrstitev, določenih v aktih, ki se uporabljajo, nasprotno ni zavezan na te sezname uvrstiti imena vseh oseb, ki izpolnjujejo ta merila. V zvezi z s tem ima Svet široko diskrecijsko pravico, na podlagi katere se lahko po potrebi odloči, da proti taki osebi ali subjektu omejevalnih ukrepov ne bo sprejel, če meni, da glede na njihove cilje to ne bi bilo smotrno (glej sodbo z dne 18. decembra 2024, Rosbank/Svet, T-270/23, neobjavljena, EU:T:2024:904, točka 136 in navedena sodna praksa).

52 Iz tega sledi, da diskrecijske pravice, ki je Svetu podeljena z merilom (i), ni mogoče opredeliti kot neomejeno ali samovoljno, saj je to merilo dovolj jasno in predvidljivo, in da je pooblastilo Sveta omejeno s cilji, ki se jim sledi. Merilo (i) je torej skladno z načeli predvidljivosti in pravne varnosti.

53 Trditve tožeče stranke ne ovržejo te ugotovitve.

54 Na prvem mestu, tožeča stranka glede pogoja, ki ga določa merilo (i) v zvezi z imetništvom licence FSB, trdi, da je opredeljen preveč splošno in temelji na slabem razumevanju sistema licenc v Rusiji.

55 Tožeča stranka navaja, da besedilo merila (i) ni dovolj natančno v delu, v katerem ga je mogoče razumeti, da obstaja zgolj ena vrsta licence, ki jo izda FSB, čeprav zadnjenavedena izdaja raznolike licence, ki ustrezajo vsakdanjim trgovskim dejavnostim.

56 Tožeča stranka med drugim navaja, da obstaja 28 licenc „vrste 4“, to so tiste, izdane za dejavnosti, povezane s šifriranjem. Navaja, da se samo ena od teh licenc nanaša na razvoj šifrirnih orodij, da se 27 drugih nanaša na uporabo šifrirnih tehnologij, na primer za spletne bančne aplikacije, in da imajo skoraj vse banke v Rusiji, vključno s tujimi bankami, take licence. Navaja tudi, da obstajajo tri vrste licenc „državne tajnosti“ in da se ne izdajajo samo podjetjem, ki opravljajo dejavnost v sektorju IT, ampak tudi operaterjem mobilne telefonije, gradbenim podjetjem in celo ponudnikom čistilnih storitev. Trdi, da je na tisoče ruskih podjetij v vseh gospodarskih sektorjih imetniki licenc FSB in niso nikakor povezani s sodelovanjem v informacijski vojni.

57 Ugotoviti je treba, da je v drugem dokaznem spisu, ki ga je pripravila Evropska služba za zunanje delovanje (ESZD), na katerega se je Svet oprl pri uvedbi merila (i), izvleček s spletnega mesta FSB, ki opisuje različne dejavnosti, za katere je potrebna pridobitev licence, in v katerem FSB razlikuje sedem vrst licenc.

58 S spletnega mesta FSB izhaja, da se licence „vrste 1“ nanašajo na izvedbo del, povezanih z uporabo informacij, ki pomenijo državno tajnost, licence „vrste 2“ na dejavnosti v zvezi z uvedbo sredstev za varstvo informacij, ki vsebujejo informacije, ki pomenijo državno tajnost, in licence „vrste 3“ na izvajanje ukrepov ali opravljanje storitev na področju varstva državnih tajnosti. Te tri vrste licenc pomenijo licence „za državne tajnosti“ in se izdajo na podlagi sklepa vlade Ruske federacije št. 333 z dne 15. aprila 1995 o odobritvi uredbe v zvezi z „izdajo licenc podjetjem, institucijam in organizacijam za opravljanje dejavnosti, povezanih z uporabo informacij, ki pomenijo državne tajnosti, z uvedbo sredstev za varstvo informacij in z izvajanjem ukrepov in/ali opravljanjem storitev za varstvo državnih tajnosti“. Licence „vrste 4“ se nanašajo na regulirane dejavnosti, povezane s šifrirnimi (kriptografskimi) orodji, in se izdajo na podlagi resolucije vlade Ruske federacije št. 313 z dne 16. aprila 2012 o odobritvi uredbe v zvezi z „izdajo licenc za dejavnosti, povezane z razvojem, proizvodnjo in distribucijo šifrirnih (kriptografskih) orodij, informacijskih sistemov in telekomunikacijskih sistemov, zaščitenih s šifrirnimi (kriptografskimi) orodji, izvedbo del, opravljanjem storitev na področju šifriranja informacij, tehničnega vzdrževanja šifrirnih (kriptografskih) orodij, informacijskih sistemov in telekomunikacijskih sistemov, zaščitenih s šifrirnimi (kriptografskimi) orodji“ (v nadaljevanju: uredba 313). Licence „vrste 5“ se nanašajo na dejavnosti razvoja, proizvodnje, prodaje in nakupa zaradi prodaje posebnih tehničnih sredstev, namenjenih za tajno pridobivanje informacij, licence „vrste 6“ na dejavnosti za identifikacijo elektronskih naprav, zasnovanih za tajno pridobivanje informacij, in licence „vrste 7“ na dejavnosti razvoja in proizvodnje sredstev za varstvo zaupnih informacij.

59 Poleg tega Svet dejstva, da uredba 313, navedena v drugem dokaznem spisu, določa 28 različnih licenc „vrste 4“ za dejavnosti, povezane s šifrirnimi orodji, ne izpodbija.

60 Zato – drugače kot trdi tožeča stranka – iz dejstva, da se merilo (i) nanaša na subjekte, ki delujejo v ruskem sektorju IT in so imetniki, med drugim, licence FSB, ni mogoče sklepati, da je Svet menil, da FSB izdaja samo eno vrsto licence.

61 Poleg tega je treba opozoriti, da uporaba merila (i) ni omejena na pogoj, da ima subjekt licenco FSB, ampak je pogoj za to uporabo tudi to, da ta subjekt opravlja dejavnosti v ruskem sektorju IT. Tako dejstvo, da imajo podjetja, ki spadajo v druge gospodarske sektorje, licenco FSB, ni upoštevno, ker se merilo (i) nanje ne nanaša.

62 Zato je treba trditev tožeče stranke, da naj imetništvo licenc FSB ne bi bilo omejeno na podjetja, ki opravljajo dejavnosti v sektorju IT, zavreči kot brezpredmetno, kar zadeva presojo zakonitosti merila (i).

63 Prav tako trditev tožeče stranke, da naj dejstvo biti imetnik šifrirne licence „vrste 4“ ne bi nujno vplivalo na imetništvo tudi licence „za državne tajnosti“, ni upoštevna, ker merilo (i) jasno določa imetništvo ene same licence FSB, ne glede na vrsto, ne da bi se zahtevalo, da gre za licenco „za državne tajnosti“.

64 Iz dobesedne razlage merila (i) izhaja, da se to merilo nanaša na vse subjekte, ki delujejo v ruskem sektorju IT z licenco FSB, ne glede na vrsto licence. Ta razlaga me sme pomeniti, da sprejetje tega merila temelji na slabem razumevanju ruskega sistema licenciranja.

65 Tako – drugače kot trdi tožeča stranka – dejstvo, da se merilo (i) nanaša na vse vrste licenc, ki jih izdaja FSB, ne pomeni, da to merilo ni jasno ali natančno.

66 Na drugem mestu, tožeča stranka trdi, da merilo (i) ni dovolj natančno, ker ni povezano s konkretno dejavnostjo zadevne osebe, kot se zahteva v sodni praksi.

67 Po eni strani, ugotoviti je treba, da je Sodišče v točki 81 sodbe z dne 28. novembra 2013, Svet/Fulmen in Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), na katero se opira tožeča stranka, ugotovilo zgolj, da je v tej zadevi „ukrep, ki je podrejen nadzoru sodišča Unije, […] ciljni ukrep, ki ne zadeva posebnega gospodarskega sektorja, ampak posamezno podjetje zaradi domnevne specifične dejavnosti“. Iz tega izhaja, da je Sodišče ugotovilo zgolj, da je bil zadevni posamični omejevalni ukrep sprejet na podlagi merila v zvezi z dejavnostjo zadevne osebe in da zato trditev Sveta, da je imel pravico sprejeti splošne gospodarske sankcije ali s temi zajeti nekatere sektorje iranskega gospodarstva, v skladu s členom 215(1) PDEU, ni pomembna. Ker se ta sodba ni nanašala na razlago merila za uvrstitev, v obravnavanem primeru ni upoštevna.

68 Po drugi strani, opozoriti je treba, da je na podlagi prvega pogoja iz merila (i) uporaba tega merila omejena na subjekte, ki opravljajo dejavnosti v posebnem sektorju, to je ruskem sektorju IT. Poleg tega drugi pogoj, ki ga določa to merilo, v zvezi z imetništvom licence FSB tudi zajema opravljanje nekaterih dejavnosti, navedenih v točki 58 zgoraj, za katere se izdajajo licence.

69 Poleg tega je treba navesti, da tožeča stranka ne pojasni tega, za kar meni, da je „konkretna dejavnost“, in da ne trdi, da omejitev uporabe merila (i) za dejavnosti, ki spadajo v ruski sektor IT, ni dovolj natančna.

70 Trditev tožeče stranke je zato treba zavrniti.

71 Na tretjem mestu, tožeča stranka trdi, da je pridobitev licence predhodni zakonski pogoj za opravljanje nekatere vrste dejavnosti in da se merilo (i) tako uporablja za zakonite dejavnosti. Vendar naj bi iz sodne prakse Splošnega sodišča izhajalo, da oseba ne more biti sankcionirana

zaradi zakonske obveznosti, kot je obveznost plačila davkov, in da naj dejstvo imetništva licence za opravljanje poslovne dejavnosti v reguliranem sektorju ne bi bilo zadostno za naložitev posamičnega omejevalnega ukrepa.

72 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da se sodna praksa, ki jo tožeča stranka navaja v podporo tej trditvi, ni nanašala na zakonitost merila za uvrstitev na sezname oseb, za katere veljajo omejevalni ukrepi, ampak na ugotavljanje, ali je Svet predložil dovolj dokazov, da se ugotovi, da so tožeče stranke izpolnjevale pogoje, določene z zadevnim merilom za uvrstitev.

73 Tako je Splošno sodišče v sodbah, ki jih je navedla tožeča stranka, menilo, da ker plačilo davkov pomeni zakonsko obveznost, ki se uporablja za vse davčne zavezance, Svet iz plačila davkov s strani zadevne osebe ne more sklepati, da ta izpolnjuje merilo za finančno podporo režimu tretje države (sodbi z dne 9. decembra 2014, Peftiev/Svet, T-441/11, neobjavljena, EU:T:2014:1041, točka 188, in z dne 6. oktobra 2015, Chyzh in drugi/Svet, T-276/12, neobjavljena, EU:T:2015:748, točka 169). Splošno sodišče je razsodilo tudi, da dejstvo, da družba opravlja dejavnosti v reguliranem sektorju, bodisi kaže na povezave z zadevnim režimom, vendar kot tako ne more dokazati, da ta družba ta režim finančno podpira (sodba z dne 9. decembra 2014, Peftiev/Svet, T-441/11, neobjavljena, EU:T:2014:1041, točka 195), bodisi je potrebovala dovoljenja za uvoz in izvoz orožja, kar ni zadostovalo za dokaz tega, da je imela korist od zadevnega režima (sodba z dne 27. septembra 2017, BelTechExport/Svet, T-765/15, neobjavljena, EU:T:2017:669, točka 100).

74 Zato iz sodb, ki jih je navedla tožeča stranka, ni mogoče sklepati, da je Splošno sodišče menilo, da Svet ne more določiti merila za uvrstitev, ki vključuje imetništvo posebne licence kot pogoj za sprejetje omejevalnih ukrepov. Ugotoviti je torej treba, da sodna praksa, na katero se sklicuje tožeča stranka, ni upoštevna za presojo zakonitosti merila (i).

75 Poleg tega je treba ugotoviti, da tožeča stranka ne pojasni, iz katerega razloga naj bi bilo to, da je imetništvo licence FSB potrebno za opravljanje zakonitih dejavnosti v Rusiji, upoštevno za presojo zakonitosti merila (i) glede na načeli predvidljivosti in pravne varnosti. Vsekakor niti Sklep 2014/145 niti Uredba št. 269/2014 za sprejetje omejevalnih ukrepov zoper fizične in pravne osebe, subjekte in organe, katerih imena so uvrščena na zadevna seznama, ne določata pogoja, da ti opravljajo dejavnost, ki se v Rusiji šteje za nezakonito.

76 Zato – drugače kot trdi tožeča stranka – dejstvo, da se merilo (i) nanaša na vse osebe, ki imajo licenco FSB, ne glede na zakonitost ali nezakonitost njihovih dejavnosti, ne pomeni, da to merilo ni dovolj jasno ali predvidljivo.

77 Na četrtem mestu, tožeča stranka v prilagoditveni vlogi glede tretjih aktov o ohranitvi trdi, da je Svet merilo (i) razlagal, kot da mu omogoča uvrstitev imen podjetij, ki niso bili imetniki licence FSB, na zadevna seznama samo zato, ker naj bi tako licenco imela ena od njihovih hčerinskih družb. Trdi, da bi v položajih, ki se nanašajo na zapletene podjetniške strukture, ki zajemajo holding s številnimi hčerinskimi družbami, lahko razlaga merila (i) s strani Sveta vodila do tega, da so lahko zoper celotno skupino podjetij, zlasti zoper hčerinske družbe, ki dejavnosti ne opravljajo v zadevnem sektorju ali ki nimajo licence FSB, sprejeti omejevalni ukrepi zgolj zato, ker bi bil lahko en sam subjekt iz te skupine imetnik upoštevne licence.

78 Najprej, ugotoviti je treba, da iz besedila merila (i) izhaja, da se ta nanaša izrecno na „pravne osebe, subjekte in organe“. Vendar je treba za tri pojme, uporabljene v merilu (i), šteti, kot da imajo drugačen obseg.

79 Kar zadeva pojem „subjekt“, je cilj uporabe tega izraza omogočiti uporabo merila (i) za vsak „subjekt“, ne glede na njegovo pravno obliko.

80 Glede tega je tožeča stranka na obravnavi s tem, da se je oprla na besedilo merila (i) v angleški različici v delu, ki se nanaša na „legal persons, entities or bodies“, trdila, da ga je treba razlagati, kot da se uporablja za „legal persons, legal entities or legal bodies“.

81 Vendar bi bila posledica trditve tožeče stranke, da naj bi se pojem „subjekt“ nanašal le na pravne subjekte, ta, da se ta pojem omeji na pojem „pravna oseba“, in s to trditvijo bi bil odvzet polni učinek naštevanja iz merila (i). Vendar iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je treba, kadar je določbo prava Unije mogoče razlagati na več načinov, dati prednost razlagi, s katero se ohrani njen polni učinek (glej sodbo z dne 29. junija 2023, Interfel, od C-501/22 do C-504/22, EU:C:2023:531, točka 54 in navedena sodna praksa).

82 Tako pojem „subjekt“ ne zožuje pojma pravne osebe in ga je treba obravnavati, kot da ima širši obseg, da bi se omogočilo sprejetje omejevalnih ukrepov zoper vsak subjekt, ki izpolnjuje pogoje, določene z merilom (i), ne da bi bil omejen z različnimi pravnimi strukturami, ki lahko obstajajo v Rusiji, ali z neobstojem pravne osebnosti.

83 Tako je treba ugotoviti, da lahko matična družba in njena hčerinska družba, če nista pravno ločeni osebi, kljub temu tvorita en sam subjekt glede na zlasti stopnjo lastništva ali intenzivnost nadzora, ki ga izvaja matična družba.

84 Uporaba pojma subjekt v merilu (i) tako omogoča, da se nanaša na skupino, ki jo sestavljajo matična družba in hčerinske družbe, ki jih nadzoruje ali ki v razmerju do nje niso samostojne.

85 Glede tega – kot navaja Svet – bi vsaka drugačna razlaga merila (i) posegala v njegov polni učinek in v učinkovitost omejevalnih ukrepov s tem, da bi družbi omogočila, da zaradi pridobitve in imetništva licence FSB zaobide uporabo tega merila z ustanovitvijo hčerinske družbe.

86 Iz tega sledi, da v primeru, da ima matična družba v lasti ali nadzoruje svoje hčerinske družbe tako, da nanje odločilno vpliva, te tvorijo eno samo skupino in torej en sam subjekt v smislu merila (i). Tako bodo v tem primeru pogoji za uvrstitev subjekta, ki ga tvorita matična družba in njena hčerinska družba, na podlagi merila (i) izpolnjeni, kadar hčerinska družba opravlja dejavnosti v ruskem sektorju IT in ima licenco FSB.

87 Zato je taka razlaga – drugače kot trdi tožeča stranka – skladna z merilom (i), ki ga je treba šteti za dovolj jasnega in predvidljivega.

88 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba prvi očitek zavrniti.

*Drugi očitek: kršitev načela sorazmernosti*

89 Tožeča stranka trdi, da je z dobesedno razlago merila (i), ki jo je podal Svet, temu omogočeno, da sankcionira vsako družbo, ki opravlja dejavnosti v sektorju IT in je imetnica licence FSB, ne da bi bila dokazana povezava z „rusko obveščevalno skupnostjo“ ali z informacijsko vojno, kar presega to, kar je nujno za dosego cilja, ki se mu sledi s sankcijami, naloženimi Ruski federaciji.

90 V skladu z ustaljeno sodno prakso načelo sorazmernosti, ki je eno od splošnih načel prava Unije, zahteva, da morajo biti ukrepi, določeni s pravom Unije, primerni za uresničenje legitimnih ciljev, ki jim sledi zadevna ureditev, in ne smejo presegati tega, kar je nujno za doseganje navedenih ciljev (sodba z dne 13. marca 2012, Melli Bank/Svet, C-380/09 P, EU:C:2012:137, točka 52; glej tudi sodbi z dne 13. septembra 2023, Venezuela/Svet, T-65/18 RENV, EU:T:2023:529, točka 99 in navedena sodna praksa, in z dne 20. decembra 2023, Islentyeva/Svet, T-233/22, EU:T:2023:828, točka 49 in navedena sodna praksa).

91 Poleg tega glede sodnega nadzora nad spoštovanjem načela sorazmernosti iz sodne prakse izhaja, da je treba zakonodajalcu Unije priznati široko diskrecijsko pravico na področjih, na katerih mora sprejeti politične, gospodarske in socialne odločitve in pri katerih mora opraviti kompleksne presoje. Tako lahko na zakonitost ukrepa, sprejetega na teh področjih, vpliva le njegova očitna neprimernost glede na cilj, ki ga uresničuje pristojna institucija (glej sodbo z dne 28. novembra 2013, Svet/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, točka 120 in navedena sodna praksa; sodba z dne 1. marca 2016, National Iranian Oil Company/Svet, C-440/14 P, EU:C:2016:128, točka 77; glej tudi sodbo z dne 13. septembra 2023, Venezuela/Svet, T-65/18 RENV, EU:T:2023:529, točka 100 in navedena sodna praksa).

92 Na prvem mestu, glede ciljev, ki jim sledi uvedba merila (i), je treba ugotoviti, da iz uvodne izjave 2 Sklepa 2023/1218 izhaja, da „Unija še vedno neomajno podpira suverenost in ozemeljsko nedotakljivost Ukrajine“. V skladu z uvodno izjavo 3 tega sklepa je Evropski svet v sklepih z dne 23. marca 2023 „[p]onovno […] poudaril, da je Unija še naprej zavezana ohranjanju in povečevanju kolektivnega pritiska na [Rusko federacijo], tudi z morebitnimi dodatnimi omejevalnimi ukrepi“. Iz uvodne izjave 5 Sklepa 2023/1218 izhaja tudi, da „[je] Svet […] ocenil […], da je informacijsko vojskovanje ključno sredstvo, s katerim [Ruska federacija] izvaja svojo vojno agresijo proti Ukrajini ter grobo krši mednarodno pravo in načela Ustanovne listine Združenih narodov“.

93 Poleg tega – kot je navedeno v uvodni izjavi 2 Uredbe 2023/1215 – je Svet sprejel Sklep 2023/1218, s katerim je uvedel merilo (i) „v odgovor na informacijsko vojno, s katero [Ruska federacija] omogoča izvajanje svoje vojne agresije proti Ukrajini“.

94 Vloga, ki jo ima manipuliranje Ruske federacije z informacijami v okviru njene vojaške agresije proti Ukrajini, je potrjena s številnimi dokumenti in časopisnimi članki, ki so v drugem dokaznem spisu. Ta vloga je bila poudarjena tudi z več poročili, ki so priložena odgovoru na tožbo, med katerimi so tudi poročilo iz leta 2022 o dejavnostih ESZD za boj proti manipulaciji z informacijami in proti tujemu vmešavanju, ki je bilo objavljeno 2. februarja 2023, prvo poročilo ESZD iz februarja 2023 o grožnjah z manipulacijo z informacijami in tujem vmešavanju, ter poročilo ESZD in Agencije Evropske unije za kibernetsko varnost (ENISA) iz decembra 2022, naslovljeno „Foreign Information Manipulation and Interference (FIMI) and Cybersecurity – Threat landscape“ (Manipulacija z informacijami in tuje vmešavanje ter kibernetska varnost – Okolje groženj).

95 Ker se s propagando in dezinformacijskimi kampanjami povzroča dvom o temeljih demokratičnih družb in so sestavni del arzenala sodobne vojne, zadevni omejevalni ukrepi spadajo tudi v okvir uresničevanja ciljev, zlasti miroljubnih, ki so bili Uniji dodeljeni s členom 3(1) in (5) PEU (glej v tem smislu sodbo z dne 27. julija 2022, RT France/Svet, T-125/22, EU:T:2022:483, točka 162).

96 Na drugem mestu, navesti je treba, da informacijsko vojno, ki jo izvaja Ruska federacija, omogočajo ruske varnostne službe v okviru dezinformacijskih kampanj na spletu, med drugim prek družbenih omrežij, ali s kibernetskimi napadi.

97 V zvezi s tem je treba, prvič, ugotoviti, da številni dokumenti, predloženi v prilogi k odgovoru na tožbo in k intervencijski vlogi Kraljevine Nizozemske, potrjujejo udeležbo ruskih varnostnih služb, zlasti glavnega obveščevalnega direktorata (GRU), FSB in zunanje obveščevalne službe (SVR), v kibernetskih operacijah dezinformiranja, vmešavanja in destabilizacije, izvedenih zunaj Rusije. Prav tako več dokumentov iz drugega dokaznega spisa opisuje, kako je FSB vpleten v informacijsko vojno, ki jo izvajajo ruski organi.

98 Drugič, Svet je v uvodni izjavi 5 Sklepa 2023/1218 ugotovil, da „[p]odjetja v sektorju IT[…] ruski obveščevalni skupnosti zagotavljajo kritično tehnologijo in programsko opremo“ in da so bila ta podjetja imetniki licence FSB ali posebne licence za „orožje in vojaško opremo“.

99 Glede tega številni dokumenti, ki sta jih predložila Svet in Kraljevina Nizozemska, dokazujejo, da ruskim varnostnim službam pri izvajanju njihovih ukrepov v okviru informacijske vojne pomagajo ruska zasebna podjetja, ki opravljajo dejavnosti v sektorju IT in zlasti v sektorju informatike in kibernetske varnosti. Na primer, iz teh dokumentov je razvidno, da podjetja iz tega sektorja opravljajo raziskovalne in razvojne dejavnosti za ruske varnostne službe ali jim zagotavljajo tehnološka sredstva ter podporo pri zaposlovanju.

100 Navesti je treba, da tožeča stranka izpodbija zgolj prilogi k odgovoru na tožbo, s tem da trdi, da ne zadoščata za dokaz, da ruska IT podjetja, na eni strani, ruskim varnostnim službam zagotavljajo podporo pri raziskovanju in razvoju in, na drugi strani, organizirajo natečaje in konference za olajšanje rekrutiranja osebja teh služb.

101 Vendar je treba ugotoviti – kot je storil Svet – da vsebino teh dveh prilog potrjujejo številni dokazi, predloženi v prilogi k odgovoru na tožbo in intervencijski vlogi Nizozemske, ki pa jih tožeča stranka ne izpodbija. Zadnjenavedena je na obravnavi navedla tudi, da nekatera ruska podjetja v sektorju IT pomagajo ruskim varnostnim službam.

102 Svet se je torej lahko upravičeno oprl na te dokaze, da je potrdil obstoj razmerja med ruskim sektorjem IT in ruskimi varnostnimi službami.

103 Tako merilo (i) v delu, v katerem se nanaša na pravne osebe, subjekte ali organe, ki opravljajo dejavnosti v ruskem sektorju IT in so imetniki licence FSB ali licence za „orožje in vojaško opremo“, omejuje sredstva, ki jih ima Ruska federacija na voljo za izvajanje svoje informacijske vojne, saj te pravne osebe, subjekti ali organi s tem, da so povezani z ruskimi varnostnimi službami, neposredno ali posredno napajajo zmogljivost te vlade za izvajanje njenih ukrepov in politik, ki spodkopavajo ozemeljsko nedotakljivost, suverenost in neodvisnost Ukrajine.

104 Iz tega sledi, da merilo (i) skladno izpolnjuje cilj, ki se mu sledi in katerega namen je povečevanje pritiska na ruske organe, in da zanj ni mogoče šteti, da je očitno neprimerno glede na ta cilj, v smislu sodne prakse, navedene v točki 91 zgoraj.

105 Poleg tega je Svet zaradi vztrajanja in celo poslabšanja položaja v Ukrajini menil, da mora razširiti krog oseb, za katere veljajo omejevalni ukrepi, s tem da je uvedel merilo (i), cilj česar je bil povečati pritisk na vlado Ruske federacije z omejitvijo njenih zmogljivosti za izvajanje informacijske vojne. Vendar iz takega pristopa, ki temelji na progresivnosti posega v pravice glede na učinkovitost

ukrepov, sledi, da je njihova sorazmernost izkazana (glej po analogiji sodbe z dne 28. novembra 2013, Svet/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, točka 126; z dne 25. januarja 2017, Almaz-Antey Air and Space Defence/Svet, T-255/15, neobjavljena, EU:T:2017:25, točka 104, in z dne 20. novembra 2024, Uss/Svet, T-571/23, neobjavljena, EU:T:2024:839, točka 78).

106 Merilo (i) je nujno s ciljem povečati pritisk na ruske organe, da bi ti končali svoje ukrepe in politike, ki destabilizirajo Ukrajino, kakršne izvajajo zlasti prek informacijske vojne, in vojaško agresijo te države. Zato merilo (i) ni očitno neprimerno glede na cilje, ki se jim sledi.

107 Trditve tožeče stranke ne ovržejo te ugotovitve.

108 Tožeča stranka trdi, da je za merilo (i) mogoče šteti, da je skladno z načelom sorazmernosti, le če se ga razlaga glede na cilje, ki so utemeljevali njegovo uvedbo, določene v uvodni izjavi 5 Sklepa 2023/1218 in v uvodni izjavi 2 Uredbe 2023/1215. Za obstoj zadostne povezave med merilom (i) in temi cilji naj bi bilo nujno dokazati, prvič, da so subjekti, ki opravljajo dejavnosti v ruskem sektorju IT, imetniki licence FSB, ki omogoča, da delajo z informacijami na ruski stopnji varnosti „državna tajnost“, ali licence za „orožje in vojaško opremo“, ter drugič, da razvijajo tehnologije in programsko opremo za „rusko obveščevalno skupnost“ in da njihove dejavnosti zajemajo sodelovanje v informacijski vojni Ruske federacije.

109 Na prvem mestu, tožeča stranka trdi, da je treba merilo (i) razlagati tako, da se nanaša samo na subjekte, ki dejansko sodelujejo v informacijski vojni Ruske federacije.

110 Na eni strani je treba ugotoviti, da bi bila posledica tega, da je treba merilo (i) uporabiti le za subjekte, ki dejansko razvijajo tehnologije za ruske varnostne službe ali ki sodelujejo v informacijski vojni, ta, da bi bil temu merilu odvzet vsakršen polni učinek.

111 Glede tega je treba navesti, da konflikt, v katerega sta vpleteni Ruska federacija in Ukrajina, v praksi še posebej otežuje dostop do nekaterih virov, izrecno navedbo primarnega vira nekaterih informacij in morebitno zbiranje pričevanj oseb, ki se strinjajo z identifikacijo. S tem povezane težave pri preiskavi lahko tako ovirajo predložitev natančnih dokazov in objektivnih informacij (glej sodbo z dne 15. novembra 2023, OT/Svet, T-193/22, EU:T:2023:716, točka 116 in navedena sodna praksa; sodba z dne 11. septembra 2024, Tokareva/Svet, T-744/22, EU:T:2024:608, točka 60).

112 Vendar je sodelovanje podjetij ruskega sektorja IT z ruskimi varnostnimi službami za izvajanje dezinformacijske kampanje po svoji naravi tajno. Tako bi bilo v praksi izjemno težko ali celo nemogoče, da bi Svet dokazal tako sodelovanje.

113 Glede tega je ESZD v drugem dokaznem spisu, ki ga sestavlja delovni dokument ESZD, pripravljen v utemeljitev merila (i), navedel, da so bile – ob upoštevanju tajne narave dejavnosti, ki jih opravljajo subjekti, ki imajo licenco FSB ali licenco za „orožje in vojaško opremo“ – „razpoložljive informacije ‚open source‘ […] pogosto nezadostne za to, da bi se ta podjetja neposredno povezalo z ruskimi obveščevalnimi službami, razen edinega dokumenta, ki je dostopen javnosti, ki potrjuje, da imajo ta podjetja [tako] licenco“.

114 Na drugi strani, opozoriti je treba, da je cilj omejevalnih ukrepov, sprejetih na podlagi merila (i), povečati pritisk na Rusko federacijo z omejitvijo njenih zmogljivosti za izvajanje informacijske vojne, ki je sestavni del njene vojaške agresije proti Ukrajini.

115 V ta namen se merilo (i) objektivno nanaša na subjekte, ki opravljajo dejavnosti v sektorju IT, ki – čeprav niso neposredno povezani z informacijsko vojno, ki jo izvaja Ruska federacija – lahko to vojno vseeno podpirajo s tem, da ruskim varnostnim službam zagotavljajo tehnološka sredstva, ki jim omogočajo nadaljevanje dezinformacijskih kampanj.

116 Svet je lahko v okviru široke diskrecijske pravice, ki jo ima, legitimno menil, da uvedba merila (i) omogoča prispevek k doseganju cilja, katerega namen je povečanje pritiska na vlado Ruske federacije v delu, v katerem to merilo izpostavlja zmogljivost teh subjektov, da doprinesejo podporo ruskim varnostnim službam, in torej omejitev njihove zmogljivosti za izvajanje njihove informacijske vojne.

117 Glede tega Svet ni zavezan dokazati, da imajo omejevalni ukrepi tak učinek, ampak samo, da imajo lahko tak učinek (glej v tem smislu sodbi z dne 25. junija 2020, VTB Bank/Svet, C-729/18 P, neobjavljena, EU:C:2020:499, točka 66, in z dne 20. novembra 2024, Uss/Svet, T-571/23, neobjavljena, EU:T:2024:839, točka 83).

118 Iz tega sledi, da merilo (i) v delu, v katerem Svetu ne nalaga, da dokaže dejansko sodelovanje zadevnega subjekta v informacijski vojni, ni očitno neprimerno glede na cilj, ki se mu sledi s Sklepom 2023/1218 in z Uredbo 2023/1215, in ga torej ni mogoče šteti za nesorazmernega.

119 Na drugem mestu, tožeča stranka trdi, da je razlaga merila (i), ki jo je podal Svet, nesorazmerna v delu, v katerem je domneval obstoj povezave med, na eni strani, zadevnimi subjekti in, na drugi strani, ruskimi varnostnimi službami ali informacijsko vojno, s tem da se je oprl na imetništvo licence FSB.

120 Prvič, trditev tožeče stranke, da je razlaga merila (i), ki jo je podal Svet, nesorazmerna, je treba zavrniti, ker pogoj za imetništvo licence FSB ni to, da njen imetnik razvija tehnologije, namenjene ruskim varnostnim službam, ali da sodeluje v informacijski vojni.

121 Kot je navedeno v točki 118 zgoraj, namreč dejstva, da merilo (i) ne zahteva dejanske udeležbe zadevnega subjekta v informacijski vojni, ni mogoče šteti za nesorazmernega glede na cilj, ki se mu sledi s Sklepom 2023/1218 in z Uredbo 2023/1215.

122 Glede tega torej ni upoštevna trditev iz izvedenskega poročila, ki ga je tožeča stranka predložila v Prilogi C.5 k repliki, v skladu s katero naj imetništvo katere koli vrste licence, med njimi licenc za „državne tajnosti“, ne bi zajemalo niti nobenega aktivnega dela s tajnimi službami ali FSB niti aktivne udeležbe v informacijski vojni.

123 Poleg tega je treba ugotoviti, da je izvedensko poročilo, predloženo v prilogi k repliki, pripravila ruska odvetniška pisarna na zahtevo tožeče stranke.

124 Vendar v skladu z ustaljeno sodno prakso dejavnost sodišča Unije ureja načelo proste presoje dokazov, edino merilo za presojo vrednosti predloženih dokazov pa je njihova verodostojnost. Za oceno dokazne vrednosti posameznega dokumenta je treba preveriti verjetnost podatkov, ki jih vsebuje, in zlasti upoštevati izvor dokumenta, okoliščine njegove izdelave in njegovega naslovnika ter se vprašati, ali se glede na njegovo vsebino zdi razumen in zanesljiv (glej sodbi z dne 15. novembra 2023, OT/Svet, T-193/22, EU:T:2023:716, točka 114 in navedena sodna praksa, in z dne 11. septembra 2024, Tokareva/Svet, T-744/22, EU:T:2024:608, točka 58 in navedena sodna praksa).

125 Ugotoviti je torej treba – kot je to storil Svet – da je bilo to izvedensko poročilo pripravljeno za obrambo tožeče stranke v okviru tega postopka, zato ima omejeno dokazno vrednost (glej po analogiji sodbo z dne 21. februarja 2018, Klyuyev/Svet, T-731/15, EU:T:2018:90, točka 124).

126 Poleg tega je treba opozoriti, da morajo ruski subjekti v sektorju IT za opravljanje svojih dejavnosti imeti licenco FSB, česar tožeča stranka ne izpodbija.

127 Svet navaja, da se merilo (i) – ob upoštevanju cilja, katerega namen je omejiti zmogljivost ruskih varnostnih služb za izvajanje informacijske vojne – nanaša na subjekte ruskega sektorja IT z licenco FSB, ki bodisi delajo z ruskimi varnostnimi službami bodisi so odvisni od FSB, in jih je mogoče mobilizirati za podporo dejavnostim teh služb, zlasti za izvajanje dezinformacijskih kampanj.

128 Navesti je treba, da je v okoliščinah informacijske vojne, ki jo izvaja Ruska federacija, dejstvo, da licence ruskim podjetjem v sektorju IT izdaja ali FSB ali obveščevalna služba, upošteven element. Glede tega več dokumentov, predloženih v prilogi k odgovoru na tožbo in ki jih tožeča stranka ne izpodbija, potrjuje sposobnost FSB, da ruska informacijska podjetja mobilizira, da mu pomagajo. Na primer, v poročilu, naslovljenem „Kapersky and Beyond. Understanding Russia's Approach to Cyber-Enabled Economic Warfare“ (Kapersky in naprej. Razumeti pristop Rusije h kibernetsko-omogočenemu gospodarskemu vojskovanju), ki ga je junija 2018 objavila Foundation for Defense of Democracies in je predloženo v Prilogi B.18 k odgovoru na tožbo, je med drugim pojasnjeno, da „[lahko] vsak subjekt v Rusiji, ki deluje v katerem koli sektorju telekomunikacij, […] pomaga pri njegovih operacijah“.

129 Poleg tega v skladu s poročilom, naslovljenim „Don't Underestimate Economic Side of Russia's Cyber Warfare“ (Ne podcenjuj gospodarske plati ruskega kibernetskega vojskovanja), ki je bilo 25. junija 2018 objavljeno na spletnem mestu „thecypherbrief.com“ in je predloženo v Prilogi B.25 k odgovoru na tožbo, „[n]i naključno, da ruski zakon določa [FSB] kot organ, ki izdaja licence za dejavnosti šifriranja“, ter „[z]akoni in predpisi, ki urejajo informacijske sisteme, telekomunikacije in šifriranje, po svoji zasnovi dajejo Kremlju in njegovim varnostnim službam orodja za utrditev njegove moči v državi in izvajanje agresivnih dejavnosti v tujini“.

130 Prav tako je v članku, naslovljenem „This $500 million russian cyber mogul planned to take his company public – Then America accused it of hacking for Putin's spies“ (Ta 500 milijonov dolarjev vreden ruski kibernetski mogul je načrtoval objaviti svoje podjetje, nato so ga Združene države Amerike obtožile piratstva za Putinove vohune), ki je bil 18. avgusta 2021 objavljen na spletnem mestu „forbes.com“ in je predložen v prilogi N.1 k intervencijski vlogi Kraljevine Nizozemske, navedeno, da „[r]uska kibernetska podjetja nimajo druge izbire kot izvrševati ukaze vlade in njenega varnostnega aparata“ in da „[j]e nemogoče […] delati v takem prostoru brez vzdrževanja odnosov z ruskimi varnostnimi službami“.

131 Zato je treba ugotoviti, da ker so ruski subjekti v sektorju IT odvisni od FSB za opravljanje svojih dejavnosti, ima ta zaradi tega na voljo sredstvo pritiska, ki omogoča, da jih mobilizira za zagotavljanje pomoči ruskim varnostnim službam, zlasti pri izvajanju informacijske vojne.

132 Tožeča stranka, ki se opira na izvedensko poročilo, predloženo v Prilogi C.5 k repliki, navaja, da pogoji za podelitev licenc FSB ne dovoljujejo, da informacijskim podjetjem nalaga obveznost sodelovanja z njim ali obveznost, da ji nudijo pomoč.

133 Vendar je treba navesti, da Svet ni zatrjeval, da obstaja zakonska obveznost, ki FSB omogoča, da ruskim informacijskim podjetjem, ki morajo biti imetniki licence, naloži sodelovanje z njo. Svet se je oprl na možnost, da FSB izvaja pritisk na ta podjetja ob upoštevanju povezave, ki obstaja med sektorjem IT in ruskimi varnostnimi službami, in razmerja odvisnosti zaradi obveznosti podjetij iz tega sektorja, da imajo za opravljanje svojih dejavnosti licenco FSB.

134 Poleg tega Svet navaja, da je odvisnost teh podjetij od trga in ruske vlade okrepljena tudi s tem, da za svoja kriptografska orodja, ki so v tujini sumljiva in ki jih na tujih trgih naredijo nezanesljive, uporabljajo ruske standarde. Po mnenju Sveta se tako ruska IT podjetja znajdejo izolirana od svetovnega trga, zaradi česar so še bolj odvisna od ruskega trga in ruske vlade.

135 Glede tega se je Svet oprl med drugim na članek, naslovljen „Russia's FSB Is Making Life Harder for Blockchain“ (Ruski FSB otežuje življenje za blokovno verigo), ki je bil 14. septembra 2021 objavljen na spletnem mestu „coindesk.com“ in je predložen v Prilogi B.26 k odgovoru na tožbo. V tem članku je navedeno, da imajo ruska podjetja, ki uporabljajo tehnologijo „blockchain“ (blokovna veriga), obveznost, da od FSB pridobijo certificiranje njihovih kriptografskih orodij in da za kriptografska orodja uporabijo ruske veljavne standarde, ki se v tujini štejejo za sumljive.

136 Tožeča stranka zgolj trdi, da naj bi se ta priloga nanašala le na zelo specifičen sektor, to je sektor, ki uporablja tehnologijo „blockchain“ (blokovna veriga).

137 Vendar s to trditvijo ni mogoče omajati upoštevnosti te priloge, ker ta pomeni primer, ki ponazarja odvisnost ruskih IT podjetij, ki uporabljajo šifrirna orodja, od ruskih organov in zlasti od FSB.

138 Drugič, tožeča stranka trdi, da od 28 licenc „vrste 4“, ki so bile na podlagi uredbe 313 izdane za dejavnosti, povezane s šifriranjem, samo ena omogoča razvoj šifrirnih orodij. Trdi, da bi se moralo merilo (i), da bi bilo skladno s ciljem, navedenim v uvodni izjavi 5 Sklepa 2023/1218 in uvodni izjavi 2 Uredbe 2023/1215, nanašati le na podjetja ruskega sektorja IT, ki so imetniki take licence, saj naj bi lahko le ta podjetja ruskim varnostnim službam zagotavljala programsko opremo za šifriranje.

139 Glede tega je treba opozoriti, da je cilj merila (i) omejiti zmogljivosti ruskih varnostnih služb za izvajanje informacijske vojne, s tem da se sprejmejo omejevalni ukrepi zoper podjetja iz sektorja IT, ki bi jim lahko pomagala. Vendar ta pomoč – drugače kot trdi tožeča stranka – ni omejena na zagotavljanje programske opreme za šifriranje, ampak se nanaša tudi na zagotavljanje drugih tehnoloških ali tehničnih sredstev.

140 Tožeča stranka pa ne pojasni, zakaj podjetje iz sektorja IT, ki bi imelo licenco vrste 4 na podlagi uredbe 313, s katero mu je dovoljeno, na primer, razvijati ali proizvajati informacijske ali telekomunikacijske sisteme, ki uporabljajo orodja za šifriranje, modernizirati, zbirati, namestiti, urejati ali popravljati orodja za šifriranje, ne bi moglo pomagati ruskim varnostnim službam pri izvajanju informacijske vojne.

141 Drugače kot trdi tožeča stranka, sposobnost FSB, da izvaja pritisk na ruske subjekte iz sektorja IT, ni odvisna od vrste licence, katere imetniki so ti.

142 Pojasnila, ki jih je tožeča stranka zagotovila v zvezi z različnimi vrstami licenc, ki jih izdaja FSB, in v zvezi z razlikovanjem med licencami „vrste 4“, ki se nanašajo na dejavnosti šifriranja, in licencami „za državne tajnosti“, torej niso upoštevna. Enako velja za navedbe iz izvedenskega poročila, priloženega k repliki, v skladu s katerimi se licence FSB ne izdajajo s ciljem sodelovanja z zadnjenavedenim.

143 Iz tega izhaja, da je pogoj, ki ga merilo (i) določa v zvezi z imetništvom licence FSB ali licence za „orožje in vojaško opremo“, v delu, v katerem omogoča, da se nanaša ne le na subjekte ruskega sektorja IT, ki dejansko sodelujejo v informacijski vojni, ampak tudi na tiste, ki jih ruske varnostne službe lahko mobilizirajo za pomoč njim, primeren in nujen za dosego cilja, ki se mu sledi s tem merilom in je naveden v točki 114 zgoraj, to je omejitev zmogljivosti Ruske federacije za izvajanje informacijske vojne.

144 Zato je treba drugi očitek zavrniti.

*Tretji očitek: nesorazmeren poseg v svobodo gospodarske pobude*

145 Tožeča stranka trdi, da sankcioniranje vseh ruskih IT podjetij, ker morajo za opravljanje dejavnosti imeti licenco FSB, nesorazmerno posega v svobodo gospodarske pobude, določeno s členom 16 Listine.

146 V skladu s členom 16 Listine je „[s]voboda gospodarske pobude priznana v skladu s pravom Unije ter nacionalnimi zakonodajami in običaji“.

147 V skladu s sodno prakso svoboda gospodarske pobude tako kot druge temeljne pravice ni absolutna in je lahko njeno izvajanje predmet omejitev, utemeljenih z razlogi v splošnem interesu, ki jim sledi Unija, če te omejitve dejansko ustrezajo navedenim ciljem splošnega interesa in glede na tak cilj ne pomenijo čezmernega in neutemeljenega posega, ki bi škodoval bistvu tako zagotovljenih pravic (glej sodbo z dne 28. marca 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, točka 148 in navedena sodna praksa; sodba z dne 27. julija 2022, RT France/Svet, T-125/22, EU:T:2022:483, točka 220).

148 Sodišče je med drugim razsodilo, da je lahko glede na besedilo člena 16 Listine, ki se razlikuje od besedila drugih temeljnih svoboščin iz naslova II Listine, hkrati pa je blizu besedilu nekaterih določb iz njenega naslova IV, svoboda gospodarske pobude podvržena širokemu spektru posegov organov javne oblasti, ki lahko v splošnem interesu določijo omejitve za izvajanje gospodarske dejavnosti (glej sodbo z dne 28. novembra 2013, Svet/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, točka 123 in navedena sodna praksa).

149 Omejevalni ukrepi po definiciji povzročajo učinke, ki med drugim posegajo v svobodno opravljanje poklicnih dejavnosti, kar škoduje osebam, ki sploh niso odgovorne za položaj, zaradi katerega so bile sankcije sprejete. Učinek ciljno usmerjenih omejevalnih ukrepov za subjekte, proti katerim so usmerjeni, je *a fortiori* takšen (glej sodbo z dne 28. marca 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, točka 149 in navedena sodna praksa; sodba z dne 27. julija 2022, RT France/Svet, T-125/22, EU:T:2022:483, točka 221).

150 Čeprav je sicer res, da omejevalni ukrepi, ki temeljijo na merilu, kakršno je to v obravnavani zadevi, nesporno omejujejo pravice, ki jih ima tožeča stranka na podlagi člena 16 Listine, pa je svoboda gospodarske pobude, ki jo uveljavlja tožeča stranka, kljub temu lahko predmet omejitev pod pogoji, določenimi v členu 52(1) Listine. V zvezi s tem je treba opozoriti, da mora biti

v skladu s členom 52(1) Listine po eni strani „[k]akršno koli omejevanje uresničevanja pravic in svoboščin, ki jih priznava [L]istina, predpisano z zakonom in spoštovati bistveno vsebino teh pravic in svoboščin“, po drugi strani pa so „[o]b upoštevanju načela sorazmernosti omejitve dovoljene, samo če so potrebne in če dejansko ustrezajo ciljem splošnega interesa, ki jih priznava Unija, ali če so potrebne zaradi zaščite pravic in svoboščin drugih“. Omejitev uveljavljanja zadevnih temeljnih pravic mora tako izpolnjevati tri pogoje, da bi bila v skladu s pravom Unije. Prvič, omejitev mora biti predpisana z zakonom. Z drugimi besedami, zadevni ukrep mora imeti pravno podlago. Drugič, omejitev se mora nanašati na cilj v splošnem interesu, ki ga kot takega priznava Unija. Tretjič, omejitev ne sme biti pretirana. Po eni strani mora biti nujna in sorazmerna s ciljem, ki se želi doseči. Po drugi strani pa ne sme posegati v „bistveno vsebino“, torej v bistvo zadevne pravice ali svoboščine (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 13. septembra 2018, Gazprom Neft/Svet, T-735/14 in T-799/14, EU:T:2018:548, točke od 160 do 163 in navedena sodna praksa).

151 Ugotoviti je treba, da so ti trije pogoji v obravnavani zadevi izpolnjeni.

152 Prvič, ker je sprejetje omejevalnih ukrepov na podlagi merila (i) določeno z upoštevnimi določbami Sklepa 2014/145 in Uredbe št. 269/2014, je omejitev svobode gospodarske pobude, ki izhaja iz uporabe tega merila, določena z zakonom.

153 Drugič, opozoriti je treba, da merilo (i) izpolnjuje cilj v splošnem interesu, ki ga kot takega priznava Unija, tako da utemeljuje take omejitve. Cilj tega merila je namreč povečati pritisk na Rusko federacijo z bojem proti informacijski vojni, s katero Ruska federacija omogoča izvajanje svoje vojne agresije proti Ukrajini, in omejiti zmogljivosti ruskih varnostnih služb za izvajanje dezinformacijskih kampanj s tem, da cilja na take subjekte, ki bi lahko sodelovali z njimi. S tega vidika je merilo (i) skladno s ciljema varstva ozemeljske celovitosti, suverenosti in neodvisnosti Ukrajine ter spodbujanja mirne rešitve krize v tej državi, ki sta del širšega cilja ohranjanja miru in mednarodne varnosti v skladu s cilji zunanjega delovanja Unije iz člena 21 PEU ter v skladu s cilji in načeli Ustanovne listine Združenih narodov, in je tako, da upravičuje celo znatne negativne posledice za nekatere gospodarske subjekte (glej v tem smislu sodbe z dne 28. marca 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, točka 150; z dne 25. junija 2020, Vnesheconombank/Svet, C-731/18 P, neobjavljena, EU:C:2020:500, točka 87, in z dne 29. maja 2024, Vinokurov/Svet, T-302/22, neobjavljena, EU:T:2024:325, točka 197). Tako je merilo (i) del odziva Unije z miroljubnimi sredstvi, ki so ji na voljo, in z namenom doseči cilje iz člena 3(5) PEU na agresijo, s katero se krši člen 2(4) Ustanovne listine Združenih narodov, in posledično na kršitev obveznosti *erga omnes*, ki jih nalaga mednarodno pravo (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 27. julija 2022, RT France/Svet, T-125/22, EU:T:2022:483, točka 164).

154 Tretjič, Svet je glede na bistven pomen teh ciljev lahko menil, ne da bi prekoračil meje svojih pooblastil, da so bili posegi v svobodo gospodarske pobude, ki so izhajale iz uporabe merila (i), primerni in nujni za namen povečanja pritiska na Rusko federacijo. Zato takih posegov glede na cilje, ki se jim sledi, ni mogoče šteti za čezmeren in neutemeljen poseg, ki bi škodoval bistvu svobode gospodarske pobude subjektov, na katere se nanaša to merilo. Ti ukrepi namreč ruskim podjetjem iz sektorja IT ne preprečujejo opravljanja njihovih poslovnih dejavnosti.

155 Zato za merilo (i) ni mogoče šteti, da nesorazmerno posega v svobodo gospodarske pobude.

156 Tretji očitek in s tem celotni prvi tožbeni razlog je torej treba zavrniti.

***Drugi tožbeni razlog: kršitev pravice do učinkovitega sodnega varstva in obveznosti obrazložitve***

157 Tožeča stranka v tožbi in prvi prilagoditveni vlogi trdi, da razlog, s katerim je utemeljena uvrstitev njenega imena na zadevna seznama, ki sta v prvotnih aktih ter v prvih in drugih aktih o ohranitvi, ni dovolj natančen in konkreten, ker zgolj ponavlja merilo za uvrstitev in ne vsebuje nobene informacije, ki bi bila značilna za njen posamičen položaj. Svet naj bi se zadovoljil s splošno in stereotipno obrazložitvijo, ki naj bi bila skupna vsem podjetjem, katerih imena so bila uvrščena na zadevna seznama na podlagi merila (i), razen enega.

158 Na eni strani, v skladu z ustaljeno sodno prakso pravica do učinkovitega sodnega varstva, potrjena s členom 47 Listine, zahteva, da mora biti zainteresirani osebi omogočeno, da se z razlogi, na katerih temelji odločba v njeni zadevi, seznani bodisi že na podlagi sklepa bodisi na podlagi dopisa, s katerim so ji ti razlogi posredovani na njeno zahtevo (glej sodbi z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 100 in navedena sodna praksa, in z dne 13. septembra 2018, Sberbank of Russia/Svet, T-732/14, EU:T:2018:541, točka 112 in navedena sodna praksa).

159 Na drugi strani mora v skladu s prav tako ustaljeno sodno prakso obrazložitev, ki se zahteva v členu 296 PDEU, jasno in nedvoumno izražati sklepanje institucije, ki izda akt, tako da se zadevne stranke lahko seznanijo z utemeljitvijo sprejetih ukrepov in da pristojno sodišče lahko izvaja sodni nadzor (glej sodbi z dne 15. novembra 2012, Svet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, točka 50 in navedena sodna praksa, in z dne 22. aprila 2021, Svet/PKK, C-46/19 P, EU:C:2021:316, točka 47 in navedena sodna praksa; sodba z dne 4. septembra 2024, Shamalov/Svet, T-651/22, neobjavljena, EU:T:2024:576, točka 37).

160 Obrazložitev, ki se zahteva v členu 296 PDEU, mora biti prilagojena naravi zadevnega akta in okoliščinam, v katerih je bil sprejet. Obveznost obrazložitve je treba presojati glede na okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino akta, naravo podanih razlogov in interes za pojasnitev, ki ga lahko imajo naslovniki ali druge osebe, na katere se akt neposredno in posamično nanaša. Zlasti ni treba, da se v obrazložitvi podrobno navedejo vse upoštevne dejanske in pravne okoliščine, ker je treba zadostnost obrazložitve presojati ne le glede na besedilo tega člena, ampak tudi glede na njegov okvir in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje. Zato akt, ki posega v položaj, je dovolj obrazložen, če je bil sprejet v okviru, ki ga zadevna oseba pozna in ji omogoča, da razume obseg ukrepa, sprejetega v zvezi z njo (glej sodbo z dne 15. novembra 2012, Svet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, točki 53 in 54 ter navedena sodna praksa; sodbi z dne 28. marca 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, točka 122, in z dne 15. novembra 2023, OT/Svet, T-193/22, EU:T:2023:716, točka 64).

161 Poleg tega je bilo v sodni praksi pojasnjeno, da morajo biti v obrazložitvi akta Sveta, s katerim je bil sprejet omejevalni ukrep, poleg pravne podlage tega ukrepa navedeni tudi specifični in konkretni razlogi, iz katerih Svet pri odločanju na podlagi svoje diskrecijske pravice meni, da mora ta ukrep veljati tudi za zadevno stranko (glej sodbo z dne 27. julija 2022, RT France/Svet, T-125/22, EU:T:2022:483, točka 105 in navedena sodna praksa; sodba z dne 15. novembra 2023, OT/Svet, T-193/22, EU:T:2023:716, točka 66).

162 Obrazložitev ukrepa zamrznitve sredstev načeloma ne sme biti samo splošna in stereotipna, ampak morajo biti v njej, nasprotno, navedeni specifični in konkretni razlogi, iz katerih Svet meni, da se upoštevna ureditev uporablja za zadevno osebo (glej sodbo z dne 15. septembra 2016, Yanukovych/Svet, T-346/14, EU:T:2016:497, točka 79 in navedena sodna praksa; sodba z dne 30. januarja 2019, Stavytskyi/Svet, T-290/17, EU:T:2019:37, točka 47).

163 Poleg tega je treba opozoriti, da je obveznost obrazložitve iz člena 296 PDEU bistvena postopkovna zahteva, ki jo je treba razlikovati od vprašanja utemeljenosti obrazložitve, ki je del vsebinske zakonitosti spornega akta. Obrazložitev odločbe namreč pomeni, da je treba formalno navesti razloge, na katerih temelji ta odločba. Če so ti razlogi napačni, to vpliva na vsebinsko zakonitost odločbe in ne na njeno obrazložitev, ki je lahko zadostna, čeprav obsega napačne razloge. Iz tega sledi, da očitki in trditve, namenjeni izpodbijanju utemeljenosti akta, niso upoštevni v okviru tožbenega razloga, ki se nanaša na neobrazložitev ali pomanjkljivo obrazložitev (glej sodbi z dne 18. junija 2015, Ipatau/Svet, C-535/14 P, EU:C:2015:407, točka 37 in navedena sodna praksa, in z dne 30. novembra 2022, PKK/Svet, T-316/14 RENV in T-148/19, EU:T:2022:727, točka 234 in navedena sodna praksa).

164 Najprej je treba ugotoviti, da se trditve tožeče stranke, navedene v repliki za izpodbijanje pravilnosti ugotovljenega dejanskega stanja iz obrazložitve, v resnici nanašajo na vprašanje utemeljenosti razloga za uvrstitev. Zato je treba te trditve zavrniti kot neupoštevne v okviru tega tožbenega razloga in se jih bo preučilo v okviru tretjega tožbenega razloga.

165 Na prvem mestu, navesti je treba – kot je to storil Svet – da tožeča stranka ne zatrjuje, da ni mogla razumeti razloga, zaradi katerega je bilo njeno ime uvrščeno v prvotna akta ter v prva in druga akta o ohranitvi.

166 Na drugem mestu, tožeča stranka ne trdi, da ni upoštevala okoliščin, v katerih so bili ti akti sprejeti, in ciljev, katerih dosega je bila predlagana, in sicer – kot je razvidno iz uvodnih izjav Sklepa 2023/1218 in Uredbe 2023/1215 – povečanje pritiska na Rusko federacijo s sprejetjem omejevalnih ukrepov kot odgovor na informacijsko vojno, ki jo zadnjenavedena omogoča za izvajanje svoje vojne agresije proti Ukrajini.

167 Na tretjem mestu, iz obrazložitve v prvotnih aktih ter v prvih in drugih aktih o ohranitvi, navedenih v točki 8 zgoraj, je dovolj jasno razvidno, da je Svet uvrstil in ohranil ime tožeče stranke na zadevnih seznamih na podlagi merila (i), česar zadnjenavedena ne izpodbija.

168 Glede tega je treba – drugače kot trdi tožeča stranka – navesti, da Svet v tej obrazložitvi ni zgolj ponovil naslova merila (i). Navedbe, v skladu s katerimi je tožeča stranka subjekt, ki deluje v ruskem sektorju IT in ki ima licenco FSB, namreč pomenijo informacije, ki so značilne za posamičen položaj tožeče stranke.

169 Na četrtem mestu, v zvezi z domnevno stereotipnostjo obrazložitve je treba navesti, da se, čeprav so preudarki, vsebovani v razlogu iz prvotnih aktov ter iz prvih in drugih aktov o ohranitvi, enaki kot tisti, na podlagi katerih so bili omejevalni ukrepi uvedeni proti drugim fizičnim osebam, navedenim na zadevnih seznamih, s temi preudarki želi opisati konkreten položaj tožeče stranke, ki je na isti podlagi kot preostali ruski subjekti iz sektorja IT imetnica licence FSB (glej v tem smislu in po analogiji sodbe z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet, T-256/11, EU:T:2014:93, točka 115; z dne 15. septembra 2016, Yanukovych/Svet, T-346/14, EU:T:2016:497, točka 82, in z dne 30. januarja 2019, Stavytskyi/Svet, T-290/17, EU:T:2019:37, točka 56).

170 Zato v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, dejstvo, da so bila imena drugih subjektov, ki izpolnjujejo pogoje iz merila (i), uvrščena na zadevna seznama iz podobnih razlogov, kot je tisti, ki je bil uporabljen za uvrstitev njenega imena, ne pomeni, da se obrazložitev prvotnih aktov ter prvih in drugih aktov o ohranitvi ni nanašala tudi na njen lastni položaj.

171 Zato iz obrazložitve prvotnih aktov ter prvih in drugih aktov o ohranitvi izhaja, da so specifični in konkretni razlogi, ki so Svet privedli do uvrstitve in ohranitve imena tožeče stranke na zadevnih seznamih, navedeni dovolj jasno in natančno, da tožeči stranki omogočajo, da jih razume, in Splošnemu sodišču, da opravi nadzor v zvezi s tem.

172 Iz tega sledi, da je treba drugi tožbeni razlog zavrniti.

### *Tretji tožbeni razlog: očitne napake pri presoji*

173 Najprej je treba navesti, da je treba tretji tožbeni razlog razumeti tako, da se nanaša na napake pri presoji in ne na očitne napake pri presoji. Čeprav je sicer res, da ima Svet določeno diskrecijsko pravico, da v vsakem primeru posebej ugotovi, ali so pravna merila, na katerih temeljijo zadevni omejevalni ukrepi, izpolnjena, pa morajo sodišča Unije zagotoviti načeloma celovit nadzor nad zakonitostjo vseh aktov Unije (glej sodbo z dne 11. septembra 2024, Tokareva/Svet, T-744/22, EU:T:2024:608, točka 31 in navedena sodna praksa).

174 Zaradi učinkovitosti sodnega nadzora, ki ga zagotavlja člen 47 Listine, se med drugim zahteva, da se sodišče Unije prepriča, da sklep, s katerim so bili sprejeti ali ohranjeni omejevalni ukrepi in ki je za zadevno osebo ali subjekt posamični akt, temelji na dovolj trdni dejanski osnovi. To pomeni, da je treba preveriti dejstva, ki so navedena v obrazložitvi, na kateri navedeni sklep temelji, tako da sodni nadzor ni omejen na presojo abstraktne verjetnosti navedenih razlogov, temveč se nanaša na vprašanje, ali so ti razlogi – oziroma vsaj eden od njih, za katerega se šteje, da sam po sebi zadostuje za utemeljitev tega sklepa – utemeljeni (glej sodbe z dne 19. decembra 2018, Azarov/Svet, C-530/17 P, EU:C:2018:1031, točka 22 in navedena sodna praksa; z dne 15. novembra 2023, OT/Svet, T-193/22, EU:T:2023:716, točka 122 in navedena sodna praksa, in z dne 11. septembra 2024, Tokareva/Svet, T-744/22, EU:T:2024:608, točka 32 in navedena sodna praksa).

175 Tako presojo je treba opraviti tako, da se dokazi in informacije ne preučijo ločeno, temveč v okviru, v katerega so umeščeni. Svet namreč izpolni dokazno breme, ki ga nosi, če sodišču Unije predloži vrsto dovolj konkretnih, natančnih in skladnih indicev, ki omogočajo, da se dokaže, da je oseba, za katero velja omejitveni ukrep, na dan sprejetja spornih aktov izpolnjevala pogoje, določene z merilom, ki se uporabi (glej v tem smislu sodbi z dne 15. novembra 2023, OT/Svet, T-193/22, EU:T:2023:716, točka 124 in navedena sodna praksa, in z dne 11. septembra 2024, Tokareva/Svet, T-744/22, EU:T:2024:608, točka 33 in navedena sodna praksa).

176 Pristojni organ Unije je tisti, ki mora v primeru izpodbijanja dokazati utemeljenost razlogov, navedenih zoper zadevno osebo ali subjekt, ne pa da bi morala ta oseba ali subjekt predložiti negativni dokaz o neutemeljenosti navedenih razlogov (glej sodbi z dne 15. novembra 2023, OT/Svet, T-193/22, EU:T:2023:716, točka 123 in navedena sodna praksa, in z dne 11. septembra 2024, Tokareva/Svet, T-744/22, EU:T:2024:608, točka 34 in navedena sodna praksa).

177 Svetu za utemeljitev ohranitve imena osebe na zadevnem seznamu ni prepovedano, da se opre na enake dokaze, na katerih je temeljila že prvotna uvrstitev imena zadevne osebe na ta seznam, ponovna uvrstitev njenega imena na ta seznam ali ohranitev na njem, če se, prvič, razlogi za uvrstitev niso spremenili in, drugič, se okoliščine niso spremenile do te mere, da bi ti dokazi postali brezpredmetni (glej sodbi z dne 15. novembra 2023, OT/Svet, T-193/22, EU:T:2023:716, točka 169 in navedena sodna praksa, in z dne 29. maja 2024, Belavia/Svet, T-116/22, EU:T:2024:334, točka 77 in navedena sodna praksa). V zvezi s tem razvoj okoliščin vključuje upoštevanje, na eni strani, položaja države, v zvezi s katero je bil vzpostavljen sistem omejevalnih ukrepov, in posebnega položaja zadevne osebe ter, na drugi strani, vseh upoštevnih okoliščin in zlasti uresničitve ciljev omejevalnih ukrepov (glej sodbo z dne 11. septembra 2024, Tokareva/Svet, T-744/22, EU:T:2024:608, točka 37 in navedena sodna praksa).

178 Poleg tega je treba poudariti, da je treba upoštevati kontekst zadevnih ukrepov in stopnjo dokazov, ki se lahko zahteva od Sveta, prilagoditi dejstvu, da je dostop do objektivnih dokazov in informacij otežen (glej sodbi z dne 1. junija 2022, Prigozhin/Svet, T-723/20, neobjavljena, EU:T:2022:317, točka 102 in navedena sodna praksa, in z dne 20. novembra 2024, Zubitskiy/Svet, T-1074/23, neobjavljena, EU:T:2024:840, točka 78 in navedena sodna praksa).

179 Kadar organi Unije v tretjih državah nimajo preiskovalnih pooblastil, mora njihova presoja dejansko temeljiti na javno dostopnih virih informacij, poročilih, člankih v medijih, poročilih tajnih služb ali drugih podobnih virih informacij (glej sodbi z dne 15. novembra 2023, OT/Svet, T-193/22, EU:T:2023:716, točka 115 in navedena sodna praksa, in z dne 11. septembra 2024, Tokareva/Svet, T-744/22, EU:T:2024:608, točka 59 in navedena sodna praksa).

180 V zvezi s splošnimi okoliščinami, povezanimi z razmerami v Ukrajini, je treba ugotoviti, da so bile na dan sprejetja izpodbijanih aktov razmere v Ukrajini še vedno težke. Prav tako so bili omejevalni ukrepi še vedno utemeljeni glede na cilj, ki se mu sledi z uvedbo merila (i), to je povečanje pritiska na Rusko federacijo z bojem proti informacijski vojni, ki jo zadnjenavedena omogoča za izvajanje svoje vojne agresije proti Ukrajini (glej v tem smislu in po analogiji sodbi z dne 20. novembra 2024, Uss/Svet, T-571/23, neobjavljena, EU:T:2024:839, točki 134 in 135, in z dne 20. novembra 2024, Zubitskiy/Svet, T-1074/23, neobjavljena, EU:T:2024:840, točki 110 in 111).

181 V zvezi s posebnim položajem tožeče stranke je treba opozoriti, da je pogoj za uvrstitev njenega imena na zadevna seznama na podlagi merila (i) izpolnitev dveh pogojev, in sicer, prvega, da je subjekt, ki opravlja dejavnosti v ruskem sektorju IT, in drugega, da je imetnik licence FSB.

*Prvotna akta in prva akta o ohranitvi*

182 Tožeča stranka trdi, da se uvrstitev in ohranitev njenega imena na zadevnih seznamih opirata na neutemeljene in napačne trditve ter da Svet ni dokazal, da spada pod merilo (i).

183 Tožeča stranka trdi, da je bila v prvotnih aktih in v prvih aktih o ohranitvi opisana kot pravna oseba ali „pravni subjekt“ in da kot holding ne izpolnjuje pogojev, določenih z merilom (i).

184 Najprej je treba opozoriti, da je tožeča stranka v prvotna akta in v prva akta o ohranitvi uvrščena pod imenom „Positive Group PJSC, tudi Positive technologies, tudi Gruppa Pozitiva“. Razlog za uvrstitev njenega imena, ki je v točki 8 zgoraj, navaja, da „je subjekt, ki deluje v ruskem sektorju IT z licenco [FSB]“.

185 Iz tega sledi, da je tožeča stranka v prvotnih aktih in v prvih aktih o ohranitvi navedena kot subjekt, opisan s svojim imenom, to je z imenom Positive Technologies.

186 Glede tega je treba navesti, da tožeča stranka za ponazoritev svojih dejavnosti v prilogah od A.13 do A.22 k tožbi sama zagotavlja izvlečke s spletnega mesta podjetja Positive Technologies, „ptsecurity.com“, ki ga predstavlja kot „svoje“ spletno mesto.

187 Na primer, v prilogah A.13 in A.14 k tožbi je navedeno, da „[je] Positive Technologies […] prvo in edino podjetje za kibernetsko varnost v Rusiji, ki je postalo javno s kotiranjem na borzi v Moskvi“.

188 Poleg tega – kot navaja Svet – izjavo, ki je bila 23. junija 2023, po sprejetju prvotnih aktov, objavljena v medijih in je v Prilogi B.29 k odgovoru na tožbo, so podali zastopniki podjetja Positive Technologies in omenja „odločitev [Unije], da naloži sankcije podjetju Positive Technologies“. Vendar tožeča stranka trdi, da je avtorica te izjave.

189 Glede tega je treba navesti, da Priloga B.29 zajema izvlečke štirih člankov z različnih spletnih mest, objavljenih 23. in 24. junija 2023, ki se nanašajo na sankcije, naložene podjetju Positive Technologies, in v katerih je omenjena ta izjava. V skladu s članki, objavljenimi na spletnih mestih „rg.ru“, „xakep.ru“ in na spletnem mestu *MNIAP*, je izjava pripisana podjetju Positive Technologies. Na spletnem mestu „cnews.ru“ je izjava pripisana zastopnikom tožeče stranke.

190 Tožeča stranka je na obravnavi pojasnila, da je bilo Positive Technologies trgovsko ime, ki opisuje celotno skupino, ki jo sestavlja ona kot holding in vse njene hčerinske družbe, in da je bil namen spletnega mesta „ptsecurity.com“ predstaviti dejavnosti skupine Positive Technologies.

191 Ugotoviti je treba, da tožeča stranka s tem, da spletno mesto „ptsecurity.com“ predstavlja kot „svoje“ in da daje izjave v imenu podjetja Positive Technologies, implicitno, a nujno priznava, da ni razlike med subjektom Positive Technologies in njo.

192 Iz tega sledi, da je oseba, ki je opisana v prvotnih aktih in v prvih aktih o ohranitvi ter za katero je treba dokazati, da izpolnjuje pogoje, določene z merilom (i), tožeča stranka kot subjekt, imenovan tudi Positive Technologies ali Gruppa Pozitiva, ne pa tožeča stranka kot podjetje ali pravna oseba.

193 Na prvem mestu, glede prvega pogoja, določenega z merilom (i), je treba navesti, da tožeča stranka ne izpodbija, da opravlja dejavnosti v ruskem sektorju IT.

194 Glede tega je treba navesti, da se tožeča stranka v tožbi predstavlja, kot da opravlja dejavnosti na področju zagotavljanja rešitev za kibernetsko in informacijsko varnost ter kot da ponuja med drugim rešitve in sisteme programske opreme podjetjem, da se zaščitijo pred zlonamernimi kibernetskimi napadi. Za pojasnitev svojih dejavnosti v prilogah od A.13 do A.22 k tožbi predloži tudi izvlečke s spletnega mesta podjetja Positive Technologies, „ptsecurity.com“.

195 Tožeča stranka v tožbi navaja, da ne izpodbija pravilnosti dokumentov št. 1 in 6 iz prvega dokaznega spisa, ki sta izvlečka iz javnih podatkovnih zbirk o podjetjih, navaja pa, da ta dokumenta nista upoštevna v zvezi z uvrstitvijo njenega imena na zadevna seznama.

196 Vendar je iz dokumenta št. 1 iz prvega dokaznega spisa, ki vsebuje stran z informacijami v zvezi s tožečo stranko, izdano iz podatkovne zbirke podjetij Ready Ratios, razvidno, da zadnjenavedena opravlja v glavnem dejavnosti holdinga. V tem dokumentu je navedeno, da opravlja tudi dejavnosti računalniškega programiranja, dejavnosti svetovanja na področju IT in storitve IT ter dejavnosti za ustvarjanje in uporabo podatkovnih zbirk in virov informacij.

197 Poleg tega dokument št. 6, ki je v prvem dokaznem spisu in vsebuje izvleček iz ruskega registra podjetij „Spark-Interfax“ v zvezi s tožečo stranko, kaže med drugim na to, da tožeča stranka opravlja dejavnosti v ruskem sektorju IT.

198 Zato sta ta dokumenta v delu, v katerem opisujeta dejavnosti tožeče stranke, upoštevna, ker sta Svetu omogočila dokazati, da je „subjekt, ki deluje v ruskem sektorju IT“ in da izpolnjuje prvi pogoj iz merila (i).

199 Zato je treba ugotoviti, da je Svet na podlagi prvega dokaznega spisa zadostno dokazal, da je bila tožeča stranka na dan sprejetja prvotnih aktov in prvih aktov o ohranitvi „subjekt, ki deluje v ruskem sektorju IT“, in da iz tega razloga izpolnjuje prvi pogoj, določen z merilom (i).

200 Na drugem mestu, v zvezi z drugim pogojem, določenim z merilom (i), tožeča stranka trdi, da noben od dokumentov iz prvega dokaznega spisa ne zadostuje za dokaz, da je imetnica licence FSB ter da razvija tehnologije in programsko opremo za ruske varnostne službe, ki olajšujejo informacijsko vojno.

201 Navesti je treba, da se je Svet za to, da je dokazal, da tožeča stranka izpolnjuje drugi pogoj iz merila (i) v zvezi z imetništvom licence FSB, oprl na dokument št. 2 iz prvega dokaznega spisa. Ta dokument je izvleček predstavitve PowerPoint, objavljene na spletnem mestu „ptsecurity.com“, ki se šteje kot uradno spletno mesto tožeče stranke, in prikazuje različne licence, ki jih ima podjetje Positive Technologies, med katerimi je licenca FSB.

202 Tožeča stranka v bistvu izpodbija dokazno vrednost dokumenta št. 2 iz prvega dokaznega spisa. Trdi, da naj ta dokument, ki je komaj berljiv in iz leta 2019, ne bi dal nobene informacije o vrsti licence, ki naj bi jo po mnenju Sveta imela. Trdi, da vsekakor nima nobene licence FSB.

203 Najprej je treba ugotoviti, da je iz prvega dokaznega spisa razvidno, da čeprav je dokument št. 2 iz leta 2019, je Svet do njega dostopal 13. februarja 2023. Vendar tožeča stranka ne navaja nobene trditve, v skladu s katero so bile informacije, ki so bile na voljo na spletnem mestu „ptsecurity.com“, zastarele na dan, ko je Svet dostopal do njih, to je pred sprejetjem prvotnih aktov in prvih aktov o ohranitvi.

204 Dalje, navesti je treba, da čeprav je kopija licenc iz dokumenta št. 2 dejansko slabe kakovosti, je na tej spletni strani spletnega mesta „ptsecurity.com“ vseeno jasno navedeno, da ima podjetje Positive Technologies licenco FSB.

205 Glede tega, ker se merilo (i) nanaša na vse vrste licence, ki jih izdaja FSB, dejstvo, da vrsta licence FSB ni jasno berljiva na dokumentu št. 2, ni pomembno.

206 Nazadnje, navesti je treba, da je vsebina dokumenta št. 2 potrjena z izvlečki s spletnega mesta „ptsecurity.com“, predloženimi v prilogah B.27 in B.28 k odgovoru na tožbo.

207 Glede tega je treba opozoriti, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso zakonitost akta Unije presojati glede na dejanske in pravne okoliščine, ki so obstajale na dan sprejetja tega akta (glej sodbo z dne 11. septembra 2024, Tokareva/Svet, T-744/22, EU:T:2024:608, točka 68 in navedena sodna praksa).

208 Poleg tega je treba nadzor materialne zakonitosti, ki ga mora opraviti Splošno sodišče, zlasti v zvezi s sporom o omejevalnih ukrepih izvesti ne samo glede na elemente, ki so v obrazložitvenih memorandumih spornih aktov, ampak tudi glede na elemente, ki jih Svet v primeru izpodbijanja predloži Splošnemu sodišču za dokaz utemeljenosti zatrjevanih dejstev (glej sodbo z dne 11. septembra 2024, Tokareva/Svet, T-744/22, EU:T:2024:608, točka 69 in navedena sodna praksa).

209 Dejstvo, da je nek dokaz kot razbremenilni dokaz predložila oseba, za katero veljajo omejevalni ukrepi, ne preprečuje, da se ta dokaz morda uporabi proti njej za ugotovitev utemeljenosti razlogov, na katerih temeljijo omejevalni ukrepi, sprejeti zoper njo (glej sodbi z dne 14. marca 2018, Kim in drugi/Svet in Komisija, T-533/15 in T-264/16, EU:T:2018:138, točka 115 in navedena sodna praksa, in z dne 11. septembra 2024, Mordashova/Svet, T-497/22, neobjavljena, EU:T:2024:604, točka 80 in navedena sodna praksa).

210 Priloga B.27 k odgovoru na tožbo vsebuje izvleček s spletnega mesta „ptsecurity.com“ z dne 20. novembra 2014, naslovljen „Positive Technologies received a license from the FSB, allowing work with cryptographic protection tools“ (Podjetje Positive Technologies je prejelo licenco FSB, s katero mu je dovoljeno delati z orodji za kriptografsko zaščito). Podjetje Positive Technologies je v tem izvlečku napovedalo obnovitev veljavnosti licence FSB, ki je bila izdana za izvedbo del, povezanih z uporabo informacij, ki pomenijo državne tajnosti.

211 Priloga B.28 k odgovoru na tožbo vsebuje tudi izvleček s spletnega mesta „ptsecurity.com“ iz leta 2018, v katerem je seznam licenc in dovoljenj, ki jih ima podjetje Positive Technologies, med katerimi so „licenca FSB iz Rusije za delo z orodji za kriptografsko zaščito“ in „licenca FSB iz Rusije za izvedbo del, povezanih z uporabo informacij, ki pomenijo državne tajnosti“, ter kopiji teh dveh licenc.

212 Tožeča stranka v repliki trdi, da se izvlečki s spletnega mesta, ki jih je Svet predložil v prilogah B.27 in B.28 k odgovoru na tožbo, ne nanašajo nanjo. Na eni strani, trdi, da se izjava, objavljena 20. novembra 2014, ki je v Prilogi B.27 k temu odgovoru, ne more nanašati nanjo, ker je bila kot podjetje registrirana 27. septembra 2017. Na drugi strani, številka registracije in davčna identifikacijska številka na licencah, predloženi v Prilogi B.28 k temu odgovoru, naj ne bi bili njeni in ti licenci naj bi bili z dne 28. aprila 2015 in z dne 10. novembra 2014, to je pred dnem njene registracije.

213 Ugotoviti je treba, da te trditve tožeče stranke temeljijo na napačni premisi, v skladu s katero naj bi bila uvrščena na zadevna seznama kot pravna oseba.

214 Opozoriti je namreč treba, da se razlog za uvrstitev nanaša na tožečo stranko, imenovano tudi Positive Technologies, kot subjekt in ne kot pravno osebo.

215 Iz tega sledi, da datum registracije tožeče stranke kot pravne osebe ni upošteven, kar zadeva vprašanje, ali ima zadevni subjekt licenco.

216 Poleg tega je treba navesti, da se tožeča stranka za opis svojih dejavnosti opira na izvleček s spletnega mesta „ptsecurity.com“, predložen v Prilogi A.14 k tožbi in iz leta 2023, ter navaja, da „[k]ot navedeno na [njenem] spletnem mestu: ‚je [ž]e 21 let [njen] glavni cilj preprečevanje kibernetskih napadov‘“. Poleg tega je iz izvlečka s tega istega spletnega mesta, ki ga je Kraljevina Nizozemska predložila v Prilogi N.7 k intervencijski vlogi in je naslovljen „About Company“, razvidno, da je bilo podjetje Positive Technologies ustanovljeno leta 2002.

217 Tako je iz izvlečkov s spletnega mesta „ptsecurity.com“, predloženih v prilogah B.27 in B.28 k odgovoru na tožbo, razvidno, da ima zadevni subjekt, to je tožeča stranka, imenovan tudi Positive Technologies, licenco FSB.

218 Poleg tega je tožeča stranka, da bi dokazala, da davčna identifikacijska številka, ki je na licencah, predloženih v Prilogi B.28 k odgovoru na tožbo, ni njena, v Prilogi C.15 k repliki predložila prevod kopij teh licenc.

219 Iz tega prevoda je razvidno, da davčna identifikacijska številka, ki je na teh licencah, ustreza tisti podjetja Pozitiv Teknolodzhiz, kot je navedeno tudi na izvlečku iz podatkovne zbirke Ready Ratios v zvezi z zadnjenavedenim, predloženem v Prilogi D.2 k dupliki. V Prilogi B.28 k odgovoru na tožbo je izkazano, da ima podjetje Pozitiv Teknolodzhiz od 10. novembra 2014 licenco, ki jo je FSB izdal za delo z orodji za kriptografsko zaščito, in od 28. aprila 2015 licenco, ki jo je FSB izdal za mesto Moskva (Rusija) in moskovsko regijo za izvedbo del, povezanih z uporabo informacij, ki pomenijo državne tajnosti.

220 Vendar, prvič, dokument št. 1 iz prvega dokaznega spisa sestavlja stran z informacijami v zvezi s tožečo stranko, izdano iz podatkovne zbirke podjetij Ready Ratios, z dne 13. februarja 2023. V tem dokumentu je razkrito, da je podjetje Pozitiv Teknolodzhiz hčerinska družba tožeče stranke in da imata od 6. avgusta 2021 istega generalnega direktorja.

221 Drugič, Svet je v prilogi k dupliki predložil strani z informacijami, izdane iz podatkovne zbirke podjetij Ready Ratios in z dne 15. marca 2024 v zvezi s tožečo stranko in podjetjem Pozitiv Teknolodzhiz, iz katerih je razvidno, da imata istega generalnega direktorja ter tudi isti naslov in istega ustanovitelja ter da je bilo zadnjenavedeno podjetje registrirano 9. oktobra 2007.

222 Tretjič, iz konsolidiranih računovodskih izkazov tožeče stranke v zvezi z davčnim obdobjem 2021 in iz konsolidiranih računovodskih izkazov zastopnikov tožeče stranke v zvezi s prvim četrtletjem leta 2023, predloženih v prilogi k dupliki, je razvidno, da je podjetje Pozitiv Teknolodzhiz ena od njenih hčerinskih družb, katerega 100-odstotna lastnica delnic je.

223 Zato – kot je navedeno v točkah od 83 do 85 zgoraj – ob upoštevanju te stopnje lastništva, čeprav je podjetje Pozitiv Teknolodzhiz pravna oseba, ki je pravno ločena od tožeče stranke, je Svet lahko upravičeno ugotovil, da je tožeča stranka odločilno vplivala na to hčerinsko družbo in da zadnjenavedena glede na tožečo stranko ni bila samostojni subjekt.

224 Ugotoviti je torej treba – kot je razvidno iz točke 86 zgoraj – da so pogoji za uvrstitev na podlagi merila (i) tožeče stranke kot subjekta izpolnjeni, ker je dokazano, da ima njena hčerinska družba Pozitiv Teknolodzhiz licenco FSB.

225 Iz tega sledi, da dejstvo, da davčna identifikacijska številka, ki je na licencah FSB, predloženih v prilogah B.27 in B.28 k odgovoru na tožbo, ne ustreza davčni identifikacijski številki tožeče stranke kot pravne osebe, ni pomembno za dokaz, da tožeča stranka kot subjekt izpolnjuje pogoje za uvrstitev na podlagi merila (i).

226 Iz zgoraj navedenega izhaja, da Svet ni storil napake pri presoji s tem, ko je menil, da je tožeča stranka, imenovana tudi Positive Technologies, subjekt z licenco FSB.

227 Druge trditve tožeče stranke te ugotovitve ne omajajo.

228 Prvič, tožeča stranka se za trditev, da nima nobene licence FSB, opira na izjavo svojega operativnega direktorja. V tej izjavi z dne 12. septembra 2023 operativni direktor tožeče stranke potrjuje, da podjetje Positive Group PAO, katerega davčna identifikacijska številka je 9718077239, nima in ni nikoli imelo licence, ki jo izdaja FSB ali drug vladni organ.

229 Ugotoviti je treba, da ta izjava v obravnavani zadevi ni upoštevna, ker se nanaša na tožečo stranko kot pravno osebo, ne pa na subjekt iz prvotnih aktov in prvih aktov o ohranitvi.

230 Drugič, tožeča stranka trdi, da je iz dokumenta št. 1 iz prvega dokaznega spisa, ki vsebuje stran z informacijami z dne 13. februarja 2023, ki je izdana iz podatkovne zbirke podjetij Ready Ratios in ki se nanaša nanjo, razvidno, da nima nobene licence. Navaja, da ta stran z informacijami še vedno omenja licence, ki jih imajo zadevna podjetja, in dejavnosti, za katere so bile izdane.

231 Glede tega je treba opozoriti, da je imetnica licence FSB, ki je v dokumentu št. 2, Pozitiv Teknolodzhiz, hčerinska družba tožeče stranke. Z dejstvom, da te licence ni na izvlečku iz podatkovne zbirke podjetij Ready Ratios v zvezi s tožečo stranko kot subjektom s pravno osebnostjo, tako ni mogoče dokazati, da subjekt iz razloga za uvrstitev ni imel licence FSB.

232 Tretjič, tožeča stranka trdi, da je dokument št. 1, ki vsebuje stran z informacijami v zvezi z njo, izdano iz podatkovne zbirke podjetij Ready Ratios, bolj nedaven in torej bolj upošteven kot dokument št. 2, ki od septembra 2023 ni več na voljo. Za dokaz, da naj bi bil dokument št. 2 zastarel in da naj ne bi bil več na voljo od septembra 2023, je v Prilogi C.14 k repliki predložila stran s spletnega mesta „pt.security.com“ z dne 8. februarja 2024, na kateri je navedeno „not found“ (ni zadetkov).

233 Vendar je treba ugotoviti, da ta priloga nima nobene dokazne vrednosti. Na eni strani, nič ne omogoča trditve, da stran iz Priloge C.14 k repliki ustreza strani s spletnega mesta „pt.security.com“, katere kopija je v dokumentu št. 2. Na drugi strani, ob upoštevanju datuma te priloge ni mogoče izključiti, da je do morebitnega umika strani s spletnega mesta „pt.security.com“, na kateri so bile licence, ki jih je imelo podjetje Positive Technologies, prišlo po vložitvi te tožbe.

234 Četrtič, tožeča stranka trdi, da izjave, ki jo je objavila v medijih in je predložena v Prilogi B.29 k odgovoru na tožbo, ni mogoče razlagati kot priznanje tega, da ima licenco FSB.

235 Priloga B.29 k odgovoru na tožbo zajema štiri članke, objavljene na različnih spletnih mestih, navedenih v točki 189 zgoraj, ki se nanašajo na odločitev Sveta, da podjetju Positive Technologies naloži sankcije. Na spletnih mestih „rg.ru“ in „xakep.ru“ ter na spletnem mestu MNIAP je omenjena izjava, pripisana podjetju Positive Technologies, v skladu s katero „[o]dločitev Unije, da podjetju Positive Technologies naloži sankcije, temelji na dejstvu, da je to podjetje imetnik licence

FSB Ruske federacije“, in v skladu s katero „[je] [p]ridobitev licence FSB […] predpogoj za delo z vsemi glavnimi akterji na trgu kibernetske varnosti“. Opozoriti je treba – kot je navedeno v točki 188 zgoraj – da tožeča stranka navaja, da je avtorica te izjave. Citiranje je rahlo drugačno v članku, objavljenem na spletnem mestu „cnews.ru“, v skladu s katerim „[so] [z]astopniki [tožeče stranke] […] rekli, da odločitev Unije glede podjetja temelji na dejstvu, da je imetnik licence FSB“.

236 Vendar se, na eni strani, tožeča stranka v tožbi sama, pod imenom Positive Technologies, predstavlja kot vodilna na trgu kibernetske varnosti, kar v skladu s to izjavo kaže na to, da je imetnica licence FSB. Na drugi strani, tožeča stranka nikjer v tej izjavi ne izpodbija, da je imetnica licence FSB, za kar priznava, da je razlog za uvrstitev njenega imena ali imena podjetja Positive Technologies na zadevna seznama.

237 Poleg tega, kar zadeva trditev tožeče stranke, da Svet ni dokazal, niti da je učinkovito sodelovala v informacijski vojni Ruske federacije niti da je razvijala tehnologije za ruske varnostne službe, zadošča opozoriti, da ne gre za pogoj za uporabo merila (i).

238 Svetu namreč ni bilo treba predložiti dokaza o dejanskem sodelovanju tožeče stranke z ruskimi varnostnimi službami, zato je to trditev treba zavrniti kot brezpredmetno.

239 Glede tega so trditve tožeče stranke za izpodbijanje dokumentov št. 3, 4 in 5 iz prvega dokaznega spisa tudi brezpredmetne. V teh dokumentih so namreč omenjene sankcije, ki so jih Združene države Amerike leta 2021 sprejele zoper tožečo stranko, ker je ta organizirala letne konference, ki naj bi bile uporabljene kot kraj za rekrutiranje za FSB in GRU. Ti dokumenti pa niso upoštevni za dokaz, da je tožeča stranka izpolnjevala pogoje, določene z merilom (i).

240 Iz vsega zgoraj navedenega izhaja, da Svet v prvotnih aktih in v prvih aktih o ohranitvi ni storil napake pri presoji s tem, ko je menil, da je tožeča stranka izpolnjevala pogoje za uporabo merila (i), in zato s tem, da je ime zadnjenavedene uvrstil na zadevna seznama in ga tam ohranil.

*Druga akta o ohranitvi*

241 Opozoriti je treba, da je bilo v drugih aktih o ohranitvi ime tožeče stranke ohranjeno na zadevnih seznamih iz istega razloga, kot je tisti iz prvotnih aktov in prvih aktov o ohranitvi.

242 Tožeča stranka se v prilagoditveni vlogi v zvezi z drugima aktoma o ohranitvi, vloženi v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 22. maja 2024, zgolj sklicuje na trditve, ki jih je navedla glede prvotnih aktov in prvih aktov o ohranitvi.

243 Zato je treba iz istih razlogov, kot so tisti, navedeni v točkah od 184 do 240 zgoraj, ugotoviti, da Svet s tem, da je ohranil uvrstitev imena tožeče stranke na zadevnih seznamih v drugih aktih o ohranitvi, ni storil napake pri presoji.

*Tretja akta o ohranitvi*

244 Svet je s sprejetjem tretjih aktov o ohranitvi ohranil uvrstitev tožeče stranke na zadevnih seznamih pod oznako „Positive Group PJSC, tudi Positive technologies, tudi Gruppa Pozitiva“ in je spremenil razlog za uvrstitev na podlagi merila (i). Ta razlog, naveden v točki 24 zgoraj, navaja,

da je tožeča stranka holding konglomerata, ki vključuje Pozitiv Teknolodzhiz, ki deluje v ruskem sektorju IT in je imetnik licence FSB, in da je zato tožeča stranka subjekt, ki deluje v ruskem sektorju IT in je imetnik licence FSB.

245 Poleg tega se je Svet za utemeljitev sprejetja tretjih aktov o ohranitvi zoper tožečo stranko oprl na tretji dokazni spis.

246 Na prvem mestu, v zvezi s prvim pogojem, določenim z merilom (i), je treba ugotoviti, da dokument št. 3 iz tretjega dokaznega spisa vsebuje izvleček strani z informacijami v zvezi s podjetjem Pozitiv Teknolodzhiz, izdane iz podatkovne zbirke podjetij Ready Ratios, na kateri je navedeno, da opravlja dejavnosti v sektorju računalniškega programiranja.

247 Poleg tega sta dokumenta št. 6 in 7 iz tretjega dokaznega spisa strani s spletnega mesta „pt.security.com“ z dne 3. julija 2024, s katerima je dokazano, da je Pozitiv Teknolodzhiz hčerinska družba v 100-odstotni lasti tožeče stranke in da posluje v ruskem sektorju IT.

248 Iz tega izhaja, da je Pozitiv Teknolodzhiz hčerinska družba, ki je v celoti pod nadzorom tožeče stranke, ki opravlja dejavnosti v ruskem sektorju IT.

249 Glede tega je treba opozoriti, da iz točk od 220 do 223 zgoraj izhaja, da je tožeča stranka 100-odstotna lastnica svoje hčerinske družbe Pozitiv Teknolodzhiz, da imata isto vodstvo in isti naslov, česar tožeča stranka ne izpodbija, in da je Svet tako lahko upravičeno menil, da tvorita en sam subjekt.

250 Zato je treba ugotoviti, da je Svet na podlagi tretjega dokaznega spisa zadostno dokazal, da je bila tožeča stranka na dan sprejetja tretjih aktov o ohranitvi „subjekt, ki deluje v ruskem sektorju IT“, in da iz tega razloga izpolnjuje prvi pogoj, določen z merilom (i), česar tožeča stranka ne izpodbija.

251 Na drugem mestu, tožeča stranka v prilagoditveni vlogi glede tretjih aktov o ohranitvi v bistvu trdi, da je Svet storil napako pri presoji s tem, ko je menil, da izpolnjuje drugi pogoj, določen z merilom (i), v zvezi z imetništvom licence FSB.

252 Prvič, tožeča stranka trdi, da njeno ime ne bi smelo biti uvrščeno na zadevna seznama na podlagi tega, da naj bi bile njene hčerinske družbe imetnice licence FSB. Dobesedna razlaga merila (i) naj bi zahtevala, da je zadevni subjekt sam imetnik licence FSB. Trdi, da je v razmerju matična-hčerinska družba vsak subjekt pravno ločen in da ravnanja hčerinske družbe ni mogoče avtomatično pripisati matični družbi. Z licenco naj bi bilo podeljeno dovoljenje samo pravni osebi, kateri je bilo izdano.

253 Na eni strani je treba opozoriti, da se tretja akta o ohranitvi ne nanašata na tožečo stranko kot „pravno osebo“ ali „subjekt s pravno osebnostjo“, ampak kot „subjekt“. Dejstvo, da ima tožeča stranka pravno osebnost, ki je ločena od njene hčerinske družbe, torej ni pomembno za dokaz, da tožeča stranka izpolnjuje pogoje za uvrstitev na podlagi merila (i).

254 Na drugi strani, drugače kot trdi tožeča stranka, uporaba merila (i) ne pomeni, da se ravnanje hčerinske družbe pripiše njeni matični družbi. Opozoriti je treba, da za uporabo merila (i) ni nujno, da tožeča stranka ali njena hčerinska družba dokažeta posebno ravnanje, ampak le, da je subjekt, zoper katerega so bili sprejeti omejevalni ukrepi, imetnik licence FSB.

255 Trditev, v skladu s katero licence, ki je bila izdana pravni osebi, ne more uporabljati drug subjekt, to je matična ali hčerinska družba, je torej brezpredmetna.

256 Poleg tega je treba opozoriti, da iz točke 249 zgoraj izhaja, da je Svet upravičeno menil, da podjetje Pozitiv Teknolodzhiz in tožeča stranka tvorita en sam subjekt.

257 Zato so v teh okoliščinah – kot je razvidno iz točke 86 zgoraj – pogoji za uvrstitev na podlagi merila (i) tožeče stranke kot subjekta izpolnjeni, kadar je dokazano, da njena hčerinska družba Pozitiv Teknolodzhiz izpolnjuje te pogoje.

258 Drugič, tožeča stranka trdi, da tretji dokazni spis ne vsebuje nobene upoštevne informacije v zvezi z dejstvom, da naj bi bilo podjetje Pozitiv Teknolodzhiz imetnik licence FSB.

259 Svet se je za dokaz tega, da je bilo podjetje Pozitiv Teknolodzhiz imetnik licence FSB, oprl na več dokumentov, ki so v tretjem dokaznem spisu. Dokument št. 2, ki je bil že v prvem dokaznem spisu in je naveden v točki 201 zgoraj, je izvleček predstavitve PowerPoint, objavljene na spletnem mestu „ptsecurity.com“, ki prikazuje različne licence, ki jih ima podjetje Positive Technologies, med katerimi je licenca FSB. Dokument št. 8, ki je enak dokumentu, navedenemu v točki 211 zgoraj, zajema izvleček z istega spletnega mesta iz leta 2018, do katerega je Svet dostopal 3. julija 2024 in v katerem je seznam licenc in certifikatov, ki jih ima podjetje Positive Technologies, med katerimi so „licenca FSB iz Rusije za delo z orodji za kriptografsko zaščito“ in „licenca FSB iz Rusije za izvedbo del, povezanih z uporabo informacij, ki pomenijo državne tajnosti“, ter kopiji teh dveh licenc. Dokument št. 9, ki je enak dokumentu, navedenemu v točki 210 zgoraj, zajema tudi izvleček s spletnega mesta „ptsecurity.com“ z dne 20. novembra 2014, do katerega je Svet dostopal novembra 2023, naslovljen „Positive Technologies received a license from the FSB, allowing work with cryptographic protection tools“ (Podjetje Positive Technologies je prejelo licenco FSB, s katero mu je dovoljeno delati z orodji za kriptografsko zaščito), v katerem so navedene dejavnosti, za katere je bila ta licenca izdana. Podjetje Positive Technologies je v tem izvlečku napovedalo obnovitev veljavnosti licence FSB, ki je bila izdana za izvedbo del, povezanih z uporabo informacij, ki pomenijo državne tajnosti.

260 Tožeča stranka trdi, da je dokument št. 2 komaj berljiv in da ne omogoča ugotoviti niti vrste zadevne licence, niti kdo je njen imetnik, niti tega, ali je bila licenca na dan sprejetja tretjih aktov o ohranitvi še veljavna.

261 Vendar je treba opozoriti – kot je razvidno iz točk 204 in 205 zgoraj – da je na strani s spletnega mesta podjetja Positive Technologies, ki je vsebovana v dokumentu št. 2, navedeno, da je zadnjenavedeno imetnik licence FSB in da to, da vrsta licence ni berljiva, ni pomembno.

262 V tretjem dokaznem spisu je dokument št. 2 dopolnjen z dokumentom št. 8, ki zajema seznam, iz katerega so jasno razvidne različne licence, ki jih ima podjetje Positive Technologies, in kopija dveh licenc FSB, katerih prevod je tožeča stranka predložila v Prilogi C.15 k repliki.

263 Kot pa je že bilo ugotovljeno v točki 219 zgoraj, davčna identifikacijska številka, ki je na teh licencah, ustreza tisti podjetja Pozitiv Teknolodzhiz, kot je navedeno na izvlečku iz podatkovne zbirke Ready Ratios v zvezi z zadnjenavedenim, vsebovanem v dokumentu št. 3 iz tretjega dokaznega spisa.

264 V zvezi s prvo licenco FSB, ki se nanaša na dejavnosti, ki uporabljajo kriptografska orodja, in ki jo je FSB podjetju Pozitiv Teknolodzhiz izdal 10. novembra 2014, tožeča stranka trdi, da Svet ni dokazal, da je ta licenca na dan sprejetja tretjih aktov o ohranitvi še vedno veljala.

265 Glede tega je treba ugotoviti, da je FSB licenco FSB iz dokumenta št. 8 izdal za neomejeno obdobje in da je Svet lahko iz tega razumno sklepal, da je bilo podjetje Pozitiv Teknolodzhiz na dan sprejetja tretjih aktov o ohranitvi še vedno imetnik te licence.

266 Poleg tega je treba opozoriti, da merilo (i) določa imetništvo katere koli licence FSB, zato so trditve tožeče stranke glede vrste te licence za šifriranje brezpredmetne.

267 V zvezi z drugo licenco FSB, ki jo je FSB podjetju Pozitiv Teknolodzhiz izdal 28. aprila 2015 in je veljala do 8. aprila 2020, za izvedbo del, povezanih z uporabo informacij, ki pomenijo državne tajnosti, tožeča stranka trdi, da se je njena veljavnost iztekla.

268 V zvezi s tem je treba navesti, da je Svet upošteval dokument št. 9 iz tretjega dokaznega spisa, v katerem je navedeno, da je bila ta licenca podjetju Pozitiv Teknolodzhiz podeljena na prošnjo za obnovitev veljavnosti prejšnje licence. Svet navaja, da je torej verjetno, da je podjetje Pozitiv Teknolodzhiz zaprosilo in pridobilo novo obnovitev veljavnosti te licence.

269 V nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, to, da je dokument št. 9 iz leta 2014, ne zadošča za sklep, da naj ne bi bil več upoštevan na dan sprejetja tretjih aktov o ohranitvi. S tem dokumentom je namreč mogoče dokazati, da je podjetje Positive Technologies leta 2014 napovedalo obnovitev veljavnosti te druge licence FSB.

270 Vendar je treba opozoriti, da mora Svet na podlagi sodne prakse, navedene v točkah 175 in 176 zgoraj, dokazati utemeljenost razlogov, navedenih zoper tožečo stranko, na dan sprejetja tretjih aktov o ohranitvi in da izpolni dokazno breme, če se dokaže vrsta dovolj konkretnih, natančnih in skladnih indicev. Poleg tega je treba v skladu s sodno prakso, navedeno v točkah 111, 177 in 179 zgoraj, upoštevati težave pri dostopu do dokazov ali nekaterih informacij, zlasti glede na konfliktne razmere med Rusko federacijo in Ukrajino.

271 Glede tega je iz izvlečka iz podatkovne zbirke Ready Ratios v zvezi s podjetjem Pozitiv Teknolodzhiz, predloženega v prilogi k dupliki, razvidno, da je bil del, ki se nanaša na licence, katerih imetnik je, prikrit na podlagi ruskega zveznega zakona in vsebuje omembo „dostop do teh informacij je omejen“.

272 Vendar je Svet lahko razumno menil, da tega dela ni bilo treba prikriti, če podjetje Pozitiv Teknolodzhiz ni bilo imetnik nobene licence.

273 Iz tega sledi, da se je Svet oprl na celoto dovolj verodostojnih elementov, s katerimi mu je bilo omogočeno, da razumno meni, da je podjetje Pozitiv Teknolodzhiz po letu 2020 zaprosilo za obnovitev veljavnosti druge licence za izvedbo del, povezanih z uporabo informacij, ki pomenijo državne tajnosti, in da je bilo po dnevu sprejetja tretjih aktov o ohranitvi še vedno imetnik te licence.

274 Tožeča stranka pa ne navaja nobenega elementa, s katerim bi omajala to presojo. Ko je bilo tožeči stranki v zvezi s tem postavljeno vprašanje na obravnavi, je večkrat trdila, da nima informacij o vprašanju, ali je bilo podjetje Pozitiv Teknolodzhiz imetnik licence FSB ali ne.

275 Iz zgoraj navedenega izhaja, da dokumenti iz tretjega dokaznega spisa pravno zadostno dokazujejo, da je bilo podjetje Pozitiv Teknolodzhiz, hčerinska družba v 100-odstotni lasti tožeče stranke, na dan sprejetja tretjih aktov o ohranitvi imetnik licence FSB.

276 Ugotoviti je torej treba, da je Svet dokazal, da je bila tožeča stranka, imenovana tudi Positive Technologies, subjekt, ki je bil imetnik licence FSB, in da je izpolnjevala drugi pogoj, določen z merilom (i).

277 Zato Svet v tretjih aktih o odobritvi ni storil napake pri presoji s tem, ko je menil, da je tožeča stranka izpolnjevala pogoje za uporabo merila (i), in zato s tem, da je ime zadnjenavedene ohranil na zadevnih seznamih.

278 Iz tega sledi, da je treba tretji tožbeni razlog zavrniti.

### *Četrti tožbeni razlog: kršitev pravice do obrambe in obveznosti izvedbe ponovne preučitve odločitve o uvrstitvi imena tožeče stranke na zadevna seznama*

279 Četrti tožbeni razlog je v bistvu razdeljen na dva dela, ki se nanašata, prvi, na kršitev pravice do obrambe in, drugi, na to, da je Svet kršil obveznost izvedbe ponovne preučitve odločitve o uvrstitvi imena tožeče stranke na zadevna seznama.

#### *Prvi del: kršitev pravice do obrambe*

280 Tožeča stranka v repliki v bistvu trdi, da je Svet kršil njeno pravico do obrambe s tem, ko ji je prepozno posredoval drugi dokazni spis.

281 Na eni strani, tožeča stranka navaja, da Svet drugega dokaznega spisa z dne 16. maja 2023, torej pred sprejetjem prvotnih aktov, ni posredoval kot odgovor na njeno zahtevo z dne 13. julija 2023, da ji pošlje spis, na katerem temelji uvrstitev njenega imena na seznama, priložena prvotnima aktoma. Na drugi strani, trdi, da ker ji je bil drugi dokazni spis posredovan na njeno zahtevo z dne 25. septembra 2023 za dostop do dokumentov, ki so utemeljevali ohranitev njenega imena na zadevnih seznamih, je ta spis vseboval nove elemente, ki so utemeljevali to ohranitev. Svet naj bi torej imel obveznost, da ji te dokaze zagotovi pred sprejetjem prvih aktov o ohranitvi.

282 Glede tega je treba opozoriti, da morajo sodišča Unije pri nadzoru omejevalnih ukrepov zagotoviti načeloma popolni nadzor nad zakonitostjo vseh aktov Unije glede na temeljne pravice, ki so del pravnega reda Unije. Med te temeljne pravice spadata med drugim pravica do obrambe in pravica do učinkovitega sodnega varstva (glej sodbo z dne 16. oktobra 2024, CRA/Svet, T-201/23, EU:T:2024:697, točki 59 in 60 ter navedena sodna praksa).

283 V skladu z ustaljeno sodno prakso pravica do izjave v vsakem postopku iz člena 41(2)(a) Listine, ki je sestavni del spoštovanja pravice do obrambe, zagotavlja, da ima vsaka oseba možnost, da ustrezno in učinkovito poda svoje stališče v upravnem postopku, in to pred sprejetjem vsake odločbe, ki bi lahko negativno vplivala na njene interese (glej sodbo z dne 27. julija 2022, RT France/Svet, T-125/22, EU:T:2022:483, točka 75 in navedena sodna praksa; sodba z dne 15. novembra 2023, OT/Svet, T-193/22, EU:T:2023:716, točka 79).

284 V zvezi s spoštovanjem pravice do izjave iz sodne prakse izhaja, da v primeru prvotnega sklepa o uvrstitvi imena osebe ali subjekta na seznam oseb in subjektov, katerih sredstva so zamrznjena, Svet zadevni osebi ali subjektu ni zavezan vnaprej sporočiti razlogov, na katerih namerava utemeljiti to uvrstitev. Da ne bi bila ogrožena učinkovitost takega ukrepa, mora namreč ta že po svoji naravi omogočati učinek presenečenja in njegovo takojšnjo uporabo. Ko je akt sprejet, ima zadevna oseba ali subjekt na predlog, predložen Svetu, tudi pravico, da izrazi svoje stališče o teh dejstvih (glej sodbo z dne 27. julija 2022, RT France/Svet, T-125/22, EU:T:2022:483, točka 80 in navedena sodna praksa).

285 Nasprotno, v okviru postopka, ki se nanaša na sprejetje sklepa o, med drugim, ohranitvi uvrstitve imena osebe na seznamu v prilogi k aktu o omejevalnih ukrepih, spoštovanje pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva zahteva, da pristojni organ Unije zadevno osebo obvesti o informacijah in dokazih, s katerimi ta organ razpolaga zoper zadevno osebo za utemeljitev svojega sklepa, zato da se tej osebi omogoči zaščita njenih pravic v najboljših možnih okoliščinah in da se ta lahko ob popolnem poznavanju razlogov odloči, ali je smiselno, da se obrne na sodišče Unije. Pristojni organ Unije mora ob tej obvestitvi tej osebi omogočiti, da učinkovito predstavi svoje stališče glede razlogov, ki so bili navedeni v zvezi z njo (sodbi z dne 10. maja 2016, Mikhalchanka/Svet, T-693/13, EU:T:2016:283, točki 46 in 47, in z dne 12. februarja 2020, Amisi Kumba/Svet, T-163/18, EU:T:2020:57, točka 50; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točki 111 in 112).

286 Pravica do izjave pred sprejetjem aktov, s katerimi se ime osebe ali subjekta ohrani na seznamu oseb ali subjektov, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi, velja, če je Svet v sklepu o ohranitvi uvrstitve imena osebe na seznamu proti tej osebi uporabil nove elemente, to je elemente, ki v prvotnem sklepu o uvrstitvi njenega imena na ta seznam niso bili upoštevani (glej sodbi z dne 18. junija 2015, Ipatau/Svet, C-535/14 P, EU:C:2015:407, točka 26 in navedena sodna praksa, in z dne 15. novembra 2023, OT/Svet, T-193/22, EU:T:2023:716, točka 102 in navedena sodna praksa).

287 Vendar kadar ohranitev imena zadevne osebe ali subjekta na seznamu oseb ali subjektov, za katere veljajo omejevalni ukrepi, temelji na istih razlogih, kot so tisti, ki so utemeljevali sprejetje prvotnega akta, ne da bi se upoštevali novi dokazi v zvezi z njo ali njim, Svetu – zato da bi bila spoštovana njena oziroma njegova pravica do izjave – ni treba ponovno sporočiti obremenilnih dokazov (glej sodbi z dne 15. novembra 2023, OT/Svet, T-193/22, EU:T:2023:716, točka 103 in navedena sodna praksa, in z dne 4. septembra 2024, Shamalov/Svet, T-651/22, neobjavljena, EU:T:2024:576, točka 124 in navedena sodna praksa).

288 V obravnavani zadevi je treba navesti, da drugi dokazni spis vsebuje delovni dokument, ki ga je pripravil ESZD, katerega cilj je: „UKRAINE […], Underlying/supporting evidence – Horizontal Evidence Pack – status based IT – territorial integrity regime“ (UKRAJINA […], ustrezni/podporni dokazi – Spis o horizontalnih dokazih – IT, ki temelji na statusu – Režim v zvezi z ozemeljsko nedotakljivostjo). Ta delovni dokument je bil predložen Svetu v utemeljitev njegove namere, da uvede novo merilo za sprejetje omejevalnih ukrepov zoper pravne osebe, subjekte ali organe, ki opravljajo dejavnosti v ruskem sektorju IT in so imetniki licence, ki jo izdaja FSB ali rusko ministrstvo za industrijo in trgovino. Ta dokument zajema različne vire v zvezi z ruskimi grožnjami na informacijskem področju in področju informacijske tehnologije, v zvezi z licencami FSB in licenco za „orožje in vojaško opremo“, ki jo je izdalo rusko ministrstvo za industrijo in trgovino.

289 Navesti je treba – kot je to storil Svet – da drugi dokazni spis pomeni delovni dokument ESZD, pripravljen v utemeljitev uvedbe merila (i), ampak ne vsebuje nobenega elementa v zvezi s posamičnim položajem tožeče stranke ali z uvrstitvijo njenega imena na zadevna seznama, kar je zadnjenavedena priznala na obravnavi.

290 Vendar v skladu z ustaljeno sodno prakso pravice do izjave v upravnem postopku, ki se nanaša na konkretno osebo, ki jo je treba spoštovati tudi ob neobstoju kakršne koli ureditve v zvezi s postopkom, ni mogoče prenesti v okvir postopka, določenega v členu 29 PEU, in postopka, določenega v členu 215 PDEU, ki vodita - kot v tej zadevi - do sprejetja splošnih ukrepov. Nobena določba namreč ne zavezuje Sveta, da obvesti vsako osebo, na katero bi se potencialno lahko nanašal nov splošni ukrep, o sprejetju tega merila (glej sodbo z dne 13. septembra 2023, Venezuela/Svet, T-65/18 RENV, EU:T:2023:529, točka 39 in navedena sodna praksa).

291 Ker drugi dokazni spis ni vseboval nobenega obremenilnega dokaza, ki bi bil podlaga za uvrstitev in ohranitev imena tožeče stranke na zadevnih seznamih, Svet ni imel obveznosti, da zadnjenavedeno o tem obvesti na podlagi sodne prakse, navedene v točkah do 284 do 286 zgoraj, pa naj gre za odgovor na zahtevo tožeče stranke z dne 13. julija 2023 ali pred sprejetjem prvih aktov o ohranitvi. Tožeča stranka torej ni mogla učinkovito uveljavljati kršitve njene pravice do obrambe.

292 Zato je treba prvi del zavrniti, ne da bi bilo treba odločiti o trditvah Sveta za izpodbijanje dopustnosti tega dela.

*Drugi del: kršitev obveznosti Sveta glede izvedbe ponovne preučitve odločitve o uvrstitvi imena tožeče stranke na zadevna seznama*

*– Prva akta o ohranitvi*

293 Tožeča stranka trdi, da je Svet kršil obveznost, določeno v členu 6 Sklepa 2014/145 in členu 14 Uredbe št. 269/2014, glede rednega pregleda njegovih sklepov o uvrstitvi oseb, za katere veljajo omejevalni ukrepi, na sezname, da bi se prepričal, da so ti ukrepi še vedno primerni. Trdi, da bi ustrezen pregled dokazov, predloženih v utemeljitev uvrstitve njenega imena na zadevna seznama, razkril, da ni bila imetnica licence FSB, in bi privedel do umika njenega imena z zadevnih seznamov.

294 Člen 6, tretji odstavek, Sklepa 2014/145 določa, da „[se] [t]a sklep […] redno pregleduje“. V členu 14(4) Uredbe št. 269/2014 je navedeno, da „[se] [s]eznam iz Priloge IX […] pregleduje v rednih časovnih presledkih, najmanj pa vsakih 12 mesecev“.

295 Poleg tega je treba navesti, da so omejevalni ukrepi po naravi varstveni in že po definiciji začasni ukrepi, katerih veljavnost je vedno odvisna od tega, ali so dejanske in pravne okoliščine, na podlagi katerih so bili ti ukrepi sprejeti, še vedno podane, in od tega, ali jih je treba, da bi bil njihov cilj uresničen, ohraniti v veljavi. Tako mora Svet pri rednem pregledu teh omejevalnih ukrepov ponovno presoditi razmere in pripraviti analizo učinka takih ukrepov, da se ugotovi, ali so omogočili dosego ciljev prvotne uvrstitve imen zadevnih oseb in subjektov na sporni seznam ali pa je v zvezi z navedenimi osebami in subjekti še vedno mogoča enaka ugotovitev (glej sodbe z dne 15. novembra 2023, OT/Svet, T-193/22, EU:T:2023:716, točka 168 in navedena sodna

praksa; z dne 29. maja 2024, Belavia/Svet, T-116/22, EU:T:2024:334, točka 76 in navedena sodna praksa, in z dne 11. septembra 2024, Tokareva/Svet, T-744/22, EU:T:2024:608, točka 36 in navedena sodna praksa).

296 Opozoriti je treba tudi, da Svetu za utemeljitev ohranitve imena osebe na seznamu ni prepovedano, da se opre na enake dokaze, na katerih je temeljila že prvotna uvrstitev imena zadevne osebe na ta seznam, ponovna uvrstitev njenega imena na seznam ali ohranitev na njem, če se, prvič, razlogi za uvrstitev niso spremenili in, drugič, se okoliščine niso spremenile do te mere, da bi ti dokazi postali brezpredmetni. Navedene okoliščine ne vključujejo le razmer v državi, v zvezi s katero je bil uveden sistem omejevanih ukrepov, temveč tudi poseben položaj zadevne osebe (glej sodbi z dne 15. novembra 2023, OT/Svet, T-193/22, EU:T:2023:716, točka 169 in navedena sodna praksa, in z dne 29. maja 2024, Belavia/Svet, T-116/22, EU:T:2024:334, točka 77 in navedena sodna praksa).

297 V obravnavani zadevi so bili z obvestilom, ki je bilo objavljeno v Uradnem listu 26. junija 2023 in je navedeno v točki 9 zgoraj, osebe, subjekti in organi, za katere veljajo omejevalni ukrepi, določeni s prvotnima aktoma, obveščeni, da lahko Svetu pred 14. julijem 2023 pošljejo zahtevo za ponovno preučitev sklepa, s katerim so bila njihova imena uvrščena na seznama, priložena tema aktoma.

298 Vendar, na eni strani, tožeča stranka ni uporabila ponujene možnosti, da Svetu pošlje zahtevo za ponovno preučitev uvrstitve njenega imena na zadevna seznama po sprejetju prvotnih aktov.

299 Na drugi strani, navesti je treba, da se je Svet pri sprejetju prvih aktov o ohranitvi oprl na isti razlog, kot je tisti, ki je utemeljeval sprejetje prvotnih aktov, in da se je na prvi dokazni spis oprl, ne da bi se upoštevali novi dokazi v zvezi s tožečo stranko.

300 Poleg tega iz analize tretjega tožbenega razloga izhaja, da Svet ni storil napake pri presoji s tem, ko je na dan sprejetja prvih aktov o ohranitvi menil, da so razmere v Ukrajini še vedno težke in da je tožeča stranka izpolnjevala pogoje, določene z merilom (i).

301 Zato tožeča stranka ne more upravičeno trditi, da je Svet kršil obveznost ponovne preučitve pred sprejetjem prvih aktov o ohranitvi.

*– Druga akta o ohranitvi*

302 Tožeča stranka trdi, da Svet pred sprejetjem drugih aktov o ohranitvi ni ponovno preučil, ali je bil razlog za uvrstitev njenega imena na zadevna seznama še vedno upošteven, in ni upošteval pripomb, ki jih je predložila, s čimer naj bi kršil člen 3(3) Sklepa 2014/145 in člen 14(3) Uredbe št. 269/2014. V svoji zahtevi za ponovno preučitev z dne 1. novembra 2023 naj bi jasno pojasnila, da je slabo razumevanje ruskega sistema licenciranja s strani Sveta tega privedlo do tega, da je napačno uporabil merilo (i), in dokazala naj bi, da ne spada v to merilo.

303 Tožeča stranka navaja, da je Svet v dopisu z dne 13. marca 2024 zgolj trdil, da ni mogel sprejeti njene razlage merila (i), ne da bi začel razpravo, ali podati pojasnila. Svet naj ne bi upošteval dokaza, ki se nanaša nanjo, to je izvlečka iz podatkovne zbirke Ready Ratios, ki naj bi dokazoval, da ni bila imetnica nobene licence FSB. Trdi, da če bi Svet preučil informacije, ki jih je predložila, in izvedel ponovno preučitev svojega sklepa, njenega imena na zadevnih seznamih ne bi ohranil.

304 Člen 3(3) Sklepa št. 2014/145 in člen 14(3) Uredbe št. 269/2014 določata:

„Kadar so predložene pripombe ali novi tehtni dokazi, Svet pregleda sklep iz odstavka 1 in o tem ustrezno obvesti zadevno osebo, subjekt ali organ.“

305 Če zadevna oseba predloži pripombe v zvezi z obrazložitvenim memorandumom, mora pristojni organ Unije skrbno in nepristransko preizkusiti utemeljenost zatrjevanih razlogov glede na pripombe in morebitne razbremenilne dokaze, priložene tem pripombam (sodbi z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točka 114, in z dne 6. junija 2018, Arbuzov/Svet, T-258/17, EU:T:2018:331, točka 61).

306 Čeprav spoštovanje pravice do obrambe in pravice do izjave od institucij Unije zahteva, da se osebi, na katero se nanaša akt, ki posega v njen položaj, omogoči učinkovita predstavitev njenega stališča, s tem ni rečeno, da morajo te institucije ta stališča tudi sprejeti (sodbi z dne 27. septembra 2018, Ezz in drugi/Svet, T-288/15, EU:T:2018:619, točka 330, in z dne 11. septembra 2024, Mordashova/Svet, T-497/22, neobjavljena, EU:T:2024:604, točka 70).

307 Zato le dejstvo, da Svet ni ugotovil neutemeljenosti podaljšanja omejevalnih ukrepov niti ni presodil, da bi bilo koristno opraviti preverjanja v zvezi s stališči, ki jih je predložila tožeča stranka, ne more pomeniti, da taka stališča niso bila upoštevana (sodba z dne 11. septembra 2024, Mordashova/Svet, T-497/22, neobjavljena, EU:T:2024:604, točka 71; glej tudi v tem smislu sodbo z dne 27. septembra 2018, Ezz in drugi/Svet, T-288/15, EU:T:2018:619, točka 331).

308 Poleg tega Svet ni zavezan, da odgovori na stališča, ki jih je predložila zadevna oseba ali subjekt pred sprejetjem predvidenih omejevalnih ukrepov (sodbi z dne 31. januarja 2019, Islamic Republic of Iran Shipping Lines in drugi/Svet, C-225/17 P, EU:C:2019:82, točka 92, in z dne 11. septembra 2024, Mordashova/Svet, T-497/22, neobjavljena, EU:T:2024:604, točka 72).

309 V obravnavani zadevi so bili z obvestilom, ki je bilo objavljeno v Uradnem listu 14. septembra 2023 in je navedeno v točki 13 zgoraj, osebe in subjekti, za katere veljajo omejevalni ukrepi, določeni s prvima aktoma o ohranitvi, obveščeni, da lahko Svetu pred 2. novembrom 2023 pošljejo zahtevo za ponovno preučitev sklepa, s katerim so bila njihova imena uvrščena na seznama, priložena tema aktoma. Poleg tega je Svet 31. oktobra 2023 v odgovor na zahtevo tožeče stranke tej ponovno posredoval kopijo prvega dokaznega spisa in ji poslal drugi dokazni spis. Tožeča stranka je 1. novembra 2023 Svetu predložila zahtevo za ponovno preučitev njegove odločitve o ohranitvi njenega imena na zadevnih seznamih s prvima aktoma o ohranitvi.

310 Svet je z dopisom z dne 13. marca 2024 odgovoril na pripombe tožeče stranke in zavrnil njeno zahtevo za ponovno preučitev. Svet je v bistvu navedel, da so bile pripombe tožeče stranke v zvezi z razlago merila (i) in tiste v zvezi s tem, da ni bila imetnica licence FSB, enake kot trditve, podane v okviru te tožbe, in je napotil na svoje trditve, predložene v odgovoru na tožbo. Ponovno je poudaril tudi, da iz prvega dokaznega spisa izhaja, da je bila tožeča stranka kot subjekt imetnica licence FSB.

311 Zato je tožeča stranka ob upoštevanju sodne prakse, navedene v točkah 306 in 307 zgoraj, Svetu napačno očitala, da je kršil obveznost ponovne preučitve njenega položaja pred sprejetjem drugih aktov o ohranitvi.

312 Poleg tega iz sodne prakse, navedene v točki 308 zgoraj, izhaja, da tožeča stranka ne more Svetu upravičeno očitati, da ni začel razprave v zvezi z razlago merila (i) in navedbami glede licenc „za državne tajnosti“ iz izvedenskega poročila, priloženega repliki. Glede tega je treba navesti, da tega izvedenskega poročila z dne 7. februarja 2024 tožeča stranka ni predložila v utemeljitev svoje zahteve za ponovno preučitev z dne 1. novembra 2023.

– *Tretja akta o ohranitvi*

313 Tožeča stranka trdi, da je Svet pred sprejetjem tretjih aktov o ohranitvi kršil obveznost izvedbe ustrezne preučitve odločitve o ohranitvi njenega imena na zadevnih seznamih in sicer še toliko bolj, ker v spremenjenem razlogu za uvrstitev iz teh aktov priznava, da ni imetnica licence FSB in da torej ne izpolnjuje pogojev iz merila (i). Navaja, da je Svet v dopisu z dne 13. septembra 2024 – kljub številnim dokazom in pojasnilom, ki jih je zagotovila – ohranil svojo presojo, v skladu s katero je obstajala povezava med imetništvom licence FSB in sodelovanjem v dejavnostih ruskih varnostnih služb.

314 Navesti je treba, da so bili z obvestilom, ki je bilo objavljeno v Uradnem listu 13. marca 2024 in je navedeno v točki 18 zgoraj, osebe in subjekti, za katere veljajo omejevalni ukrepi, določeni z drugima aktoma o ohranitvi, obveščeni, da lahko Svetu pred 3. junijem 2024 pošljejo zahtevo za ponovno preučitev sklepa, s katerim so bila njihova imena uvrščena na seznama, priložena tema aktoma. Tožeča stranka je z dopisom z dne 31. maja 2024 Svetu poslala zahtevo za ponovno preučitev odločitve o ohranitvi njenega imena na zadevnih seznamih z drugima aktoma o ohranitvi.

315 Svet je 16. julija 2024 tožečo stranko obvestil o svoji nameri, da bo njeno ime ohranil na zadevnih seznamih na podlagi spremenjene obrazložitve, in je tožeči stranki poslal tretji dokazni spis. Tožeča stranka je 31. julija 2024 Svetu predložila pripombe glede njegove namere, da bo ob upoštevanju spremenjene obrazložitve ohranil njeno ime na zadevnih seznamih.

316 Svet je z dopisom z dne 13. septembra 2024 odgovoril na pripombe tožeče stranke iz dopisov z dne 31. maja in 31. julija 2024 ter zavrnil zahtevo za ponovno preučitev. Svet je navedel, da je spremenjena obrazložitev odražala njegovo stališče od sprejetja prvotnih aktov dalje, to je, da sta tožeča stranka in podjetje Pozitiv Tecknolodzhiz tvorila en sam subjekt in da je bila prvonavedena imetnica licence FSB, ker je bila ta licenca izdana drugonavedenemu. Navedel je, da je v tretjem dokaznem spisu dovolj dokazov, da je bilo podjetje Pozitiv Tecknolodzhiz imetnik licence FSB. Napotil je na svoje trditve v okviru te tožbe, pri čemer je poudaril, da se je v utemeljitev svoje presoje, v skladu s katero so subjekti, ki delujejo v ruskem sektorju IT in so imetniki licence FSB, lahko bili *de facto* mobilizirani za podporo varnostnim službam, oprl na številne dokaze, in dodal, da tožeča stranka ni predložila dokaza, s katerim bi lahko omajala to presojo.

317 Zato je tožeča stranka ob upoštevanju sodne prakse, navedene v točkah 306 in 307 zgoraj, Svetu napačno očitala, da je kršil obveznost ponovne preučitve njenega položaja pred sprejetjem tretjih aktov o ohranitvi in njeno pravico do izjave.

318 Iz vsega zgoraj navedenega izhaja, da je Svet izpolnil svoje obveznosti, na eni strani, v zvezi s ponovno preučitvijo položaja tožeče stranke zaradi podaljšanja omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo nanjo, in na drugi strani, v zvezi s spoštovanjem njene pravice do izjave v postopkih, ki so pripeljali do sprejetja aktov o ohranitvi.

319 Iz tega sledi, da je treba drugi del in torej četrti tožbeni razlog zavrniti.

320 Glede na vse zgoraj navedeno je treba tožbo v celoti zavrniti.

**Stroški**

321 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

322 V skladu s členom 138(1) Poslovnika države članice in institucije, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške.

323 Ker v obravnavani zadevi tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi Sveta naloži, da nosi svoje stroške in stroške Sveta. Kraljevina Nizozemska nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi razširjeni senat)

razsodilo:

1. **Tožba se zavrne.**

2. **Podjetju Positive Group PAO se naloži plačilo lastnih stroškov in stroškov Sveta Evropske unije.**

3. **Kraljevina Nizozemska nosi svoje stroške.**

Kornezov De Baere Petrlík

Kecsmár Kingston

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 10. septembra 2025.

Podpisi